

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

7960212
7960212

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1957

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Αρ. Εισ. 17771

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΠΛΗΘΗΚΗ
ΣΤΑΔΙΟΥ 4Θ
ΤΗΛ. 23.425 35.100

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1957

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Ὁ βίος καὶ τὸ ἔργον τοῦ Θεοκρίτου.

Ὁ Θεόκριτος εἶναι εἰς τῶν ἐξοχωτάτων, ἴσως μάλιστα ὁ ἄριστος ποιητὴς τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς.

Κατὰ τὴν ἀλεξανδρινήν, τὴν ἄλλως λεγομένην ἑλληνιστικὴν ἐποχὴν, ἥτις περιλαμβάνει τοὺς τρεῖς τελευταίους π. Χ. αἰῶνας, ἡ ἑλληνικὴ ποίησις, ὅπως καὶ γενικώτερον ἡ καλλιτεχνία, προσέλαβεν ἴδιον χαρακτῆρα καὶ διαφέρει ἐν πολλοῖς τῆς ποιήσεως τῶν προηγουμένων περιόδων. Πολλοὶ ποιηταὶ καὶ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἐκαλλιέργουν τὰ μεγάλα ποιητικὰ εἶδη, τὰ ὁποῖα φυσικῶς καὶ ἀβιάστως ἀναπτυχθέντα εἰς παλαιότερους χρόνους εἶχον ἀνέλθει εἰς τὴν ὑψίστην ἀκμὴν. Οὕτως ὁ Ἀπολλώνιος (295 - 215 π. Χ.) ἔγραψε τὰ Ἀργοναυτικά, ἡρωικὸν ἔπος εἰς 4 βιβλία· ὁ Ἄρατος (310 - 245 π. Χ.) καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Νικάνδρος (β' αἰ. π. Χ.) ἠσχολήθησαν μὲ τὸ διδακτικὸν ἔπος· ἄλλοι συνέθεσαν δράματα, ὅπως π.χ. ὁ Λυκόφρων, τοῦ ὁποῖου σφύζεται μία τραγωδία, ἡ Κασσάνδρα ἢ Ἀλεξάνδρα. Ἄλλ' οἱ ποιηταί, οἱ ὁποῖοι ἐξεπροσώπων πιστότερον τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς των, ἐποχῆς μὲ ἡλαττωμένην δημιουργικότητα καὶ μὲ ἐξησθενημένην τὴν θεϊαν πνοήν, ἡ ὁποία παράγει τὰ μεγάλα καὶ πρωτότυπα ἔργα, συνέθετον ἔργα μικρότερα, μετριοφρονέστερα, ἐπεδίδοντο εἰς εἶδη, τὰ ὁποῖα ἦσαν καταλληλότερα νὰ ἐκφράσουν τὰς τάσεις τῶν χρόνων των· ἔγραφον κυρίως ὕμνους, ἐλεγείας καὶ ἐπιγράμματα, εἰς τὰ ὁποῖα προσέδιδον τὰ κύρια γνωρίσματα τῆς ἐποχῆς των, τὴν πνευματώδη εὐστροφίαν, τὴν κομψότητα καὶ τὴν χάριν.

Τὸ ποιητικὸν ὅμως εἶδος, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἐποχὴν ἐκαλλιουργήθη μὲ μεγάλῃν πρωτοτυπίαν, εἶναι ἡ βουκολικὴ ποίησις. Ἄσματα ποιμενικά, λαϊκὰ καὶ αὐθόρμητα, συνέθετον βεβαίως καὶ ἦδον οἱ ποιμένες καὶ κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς

Ἑλλάδος καὶ ἰδίως εἰς τὴν Σικελίαν· ἐξ ἄλλου ὁ Σικελιώτης ποιη-
τῆς Στυσίχορος (640-555 π.Χ.) ὕμνησε τὸν κυριώτερον ἥρωα τῆς
βουκολικῆς ποιήσεως, τὸν ὠραῖον Δάφνιν· ἀλλ' ὡς ποιήσις τεχνικὴ
καὶ προσωπικὴ ἢ βουκολικὴ ποιήσις ἠνθήσεε κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν
ἐποχὴν, διότι τότε ἐδημιουργήθησαν οἱ ὄροι οἱ κατάλληλοι διὰ τὴν ἀνά-
πτυξίν της. Ὁ κόσμος εἶχεν ἐκλεπτυνθῆ μέχρῃς ὑπερβολῆς· ἡ ζωὴ τῶν
μεγάλων πόλεων μὲ τὰς συμβατικὰς ἐκδηλώσεις της καὶ ἡ διαμονὴ εἰς
κλειστοὺς χώρους ἐστενοχώρου τοὺς ἀνθρώπους· ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ
τρυφηλότης τοὺς εἶχον κουράσει καὶ ἠσθάνοντο τὴν ἀνάγκην νὰ φύγουν
ἀπὸ τὸ ἀποπνικτικὸν αὐτὸ περιβάλλον πρὸς τὴν ἐλευθέραν φύσιν, πρὸς
τὴν ἀφελῆ ζωὴν τῶν ποιμένων καὶ τῶν ἀγροτῶν. Ἡ νοσταλγικὴ αὐτὴ
τάσις τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν φύσιν εὗρε τὴν καλλιτεχνικὴν της ἔκφρασιν
ἐν μὲν τῇ λογοτεχνίᾳ εἰς τὴν βουκολικὴν ποίησιν, ἐν δὲ τῇ συγχρόνῳ
αὐτῆς πλαστικῇ καὶ ζωγραφικῇ εἰς τὴν παράστασιν θεμάτων εἰδυλλια-
κῶν, εἰς τὴν ἀπεικόνισιν σκηνῶν ἐντὸς φυσικοῦ περιβάλλοντος.

Τὴν βουκολικὴν ποίησιν ἀνήγαγεν εἰς τελειότητα ὁ Θεόκριτος.
Περὶ τῆς ζωῆς του ὀλίγα εἶναι γνωστά. Ἐγενήθη ἐν Συρακούσαις περὶ
τὸ 305 π.Χ. Ὁ πατὴρ του ὠνομάζετο Πραξαγόρας, ἡ δὲ μήτηρ του
Φιλίνη· ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ζωὴν τῶν ποιμένων, τῶν γεωργῶν
καὶ τῶν ἀλιέων τῆς Σικελίας καὶ τῆς Κάτω Ἰταλίας· εἰς τὰ ὄρη, τοὺς
λειμῶνας καὶ τὰς ἀκτὰς τῶν χωρῶν τούτων τοποθετεῖ τὴν σκηνὴν πολ-
λῶν εἰδυλλίων του, ὅπως π.χ. τῶν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐκλογῆ *Νομέων* καὶ
τῶν *Βουκολιαστῶν* (VIII καὶ IX). Ἐταξίδευσεν καὶ εἰς τὰς ἀνατολικὰς
ἐλληνικὰς χώρας καὶ διέμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ μακρόν. Ἐν Μιλήτῳ συνεδέθη
διὰ στενῆς φιλίας μετὰ τοῦ ἱατροῦ καὶ ποιητοῦ Νικίου· μεταβαίνων ποτὲ
εἰς Μίλητον ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ πολυτελεῆ ἐξ ἐλεφαντοστοῦ ἡλακάρην,
διὰ νὰ τὴν προσφέρῃ εἰς τὴν σύζυγον τοῦ φίλου του, συνώδευσε δὲ τὸ
δῶρόν του μὲ τὸ ποίημα τὸ ἐπιγραφόμενον *Ἡλακάρη*. Ἐπεσεκέφθη τὴν
Κῶν καὶ ἐγνώρισε τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἀκμαζούσης τότε ἐν τῇ νήσῳ
ταύτῃ ποιητικῆς σχολῆς, τῆς ὁποίας ἀρχηγὸς ἔθεωρεῖτο ὁ ποιητῆς ἐλε-
γειῶν καὶ ἐπιγραμμάτων Φιλητᾶς. Ἐλθὼν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐγένετο
εὐμένως δεκτὸς ὑπὸ Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου (285-246), εἰσῆλ-
θεν εἰς τοὺς κύκλους τῶν σοφῶν καὶ τῶν ποιητῶν, τοὺς ὁποίους ὁ φιλόμου-
σος ἐκεῖνος βασιλεὺς συνεχέντρωσεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν του, καὶ συνῆψε
φιλίαν μετὰ τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ Καλλιμάχου (310-240). Ἀπὸ τὴν

ζωὴν τῆς Ἀλεξανδρείας ἐνεπνεύσθη τὰς Συρακούσας ἢ Ἀδωνιαζούσας (1).

Εἰς τὸν Ἱέρωνα τὸν Β', ὅστις ἐβασίλευσεν ἐν Συρακούσαις ἀπὸ τοῦ 269 μέχρι τοῦ 213, ἀπευθύνει ὁ Θεόκριτος τὸ ποίημα *Χάριτες* ἢ *Ἱέρων*, οὗ ἀπόσπασμα παρελήφθη εἰς τὸ παρὸν βιβλίον, δὲν γνωρίζομεν ὅμως πότε τὸ ποίημα τοῦτο ἐγράφη. Πιθανὸν κρίνεται ὅτι ὁ ποιητὴς συνέθεσε καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸ τῷ 275, ὅτε ὁ Ἱέρων, πρὶν βασιλεύσειν, ἠτοιμάζετο νὰ ἐπέλθῃ κατὰ τῶν Καρχηδονίων, οἵτινες κατεῖχον μέρος τῆς Σικελίας. Διὰ τοῦ ποιήματος τούτου ὁ Θεόκριτος ἐζήτηε τὴν προστασίαν τοῦ Ἱέρωνος, ἀλλὰ μὴ εἰσακουσθεῖς, φαίνεται, ἀνεχώρησεν ἐκ Σικελίας καὶ μετέβη εἰς Ἀλεξανδρείαν. Δὲν γνωρίζομεν, ἂν ἔκτοτε ἐπανῆλθέ ποτε εἰς τὴν πατρίδα του. Ποῦ καὶ πότε ἀπέθανεν, εἶναι ἄγνωστον.

Τὴν δόξαν τοῦ ὁ Θεόκριτος ὀφείλει κυρίως εἰς τὰ βουκολικά του εἰδύλλια· ἡ λέξις εἰδύλλιον εἶναι ὑποκοριστικὸν τοῦ εἶδος, ἀλλὰ ἡ ἀκριβὴς σημασία τῆς δὲν εἶναι ἀσφαλῶς γνωστὴ· ἐσήμαινεν ἡ μικρὸν εἶδος, μικρὰν δηλ. εἰκόνα τῆς ζωῆς, ἡ μικρὸν ἔσμα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ εἶδη τῆς ἀρμονίας τῶν μεγάλων λυρικῶν καὶ δὴ τῶν χορικῶν ποιημάτων. Ἐγράψεν ὅμως ὁ Θεόκριτος καὶ ἄλλων εἰδῶν ποιήματα, ὡς ὕμνους, μέλη, ἐλεγείας, ἰάμβους, ἐπιγράμματα. Καὶ τὰ μέχρις ἡμῶν περισωθέντα ἔργα του — διότι τὰ πλεῖστα ἀπωλέσθησαν — εἶναι ποικίλα· ἐκτὸς τῶν βουκολικῶν ἔχομεν καὶ δραματικούς μίμους, ἤτοι μικρὰ δι' ἀνάγνωσιν καὶ οὐχὶ διὰ παράστασιν προοριζόμενα δράματα, εἰκονίζοντα σκηνὰς τοῦ καθ' ἡμέραν βίου ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ, συντόμους ποιητικὰς διηγήσεις ἀρχαίων μύθων, ἐγκώμια, ἐπιγράμματα κ.ἄ. Ἀλλ' ἡ γνησιότης τινῶν ἐξ αὐτῶν ἀμφισβητεῖται (2).

1. Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ δύο Συρακούσαι, κάτοικοι τῆς Ἀλεξανδρείας, ἡ Πραξινοῆ καὶ ἡ Γοργῶ, εἰκονίζονται μεταβαίνουσαι εἰς τὰ ἀνάκτορα, διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀδωνίδος (βλ. ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις). Τὰ Ἀδωνία ἐορτάζοντο τότε ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ δύο ἡμέρας· ἡ πρώτη ἦτο ἡμέρα χαρᾶς· ἐορτάζετο κατ' αὐτὴν ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἀδωνίδος· κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τὸ ἄγαλμά του ἐρρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν καὶ αἱ γυναῖκες ἐθρήνουν διὰ τὴν ἐπιστροφήν του εἰς τὸν Ἄδην. Τῆς πρώτης ἡμέρας ἡ τελετὴ περιγράφεται ἐν τῷ δραματίῳ, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπόθεσις ἐξελίσσεται εἰς τρεῖς σκηνὰς: α') ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Πραξινοῆς (στ. 1 - 43), β') καθ' ὁδὸν (44 - 77) καὶ γ') ἐν τοῖς ἀνακτόροις (78 - 149).

2. Τὸ εἰδύλλιον IX (Βουκολιασταί) δὲν ἔφθασε, φαίνεται, μέχρις ἡμῶν ὑπὸ τὴν ἀρχικὴν του μορφήν καὶ διὰ τοῦτο ἡ σύνθεσις του παρουσιάζει ἀνωμαλίαν τινὰς. Διὰ τὴν κατανόησιν τοῦ ποιήματος πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ ἐξῆς: Βοσκός τις,

2. Ἡ γλῶσσα τοῦ Θεοκρίτου.

Ὁ Θεόκριτος, ὅστις ὡς Συρακούσιος ἦτο Δωριεύς, μετεχειρίσθη εἰς τὰ πλεῖστα ποιήματά του τὴν δωρικὴν διάλεκτον, ἀνάμεικτον ὅμως μὲ στοιχεῖά τινα ὁμηρικὰ καὶ αἰολικά. Τὴν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐκλογῆ περιλαμβανομένην Ἑλικάτην ὡς καὶ ἄλλα τινὰ ἔργα του ἔγραψεν εἰς διάλεκτον αἰολικὴν, ἄλλα δὲ ποιήματα εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ὁμηρικῶν ἑπῶν. Στίχον μετεχειρίσθη κατὰ κανόνα τὸ δακτυλικὸν ἐξάμετρον ἐν τῇ Ἑλικάτῃ τὸν λεγόμενον μέγαν Ἀσκληπιάδειον στίχον, ὅστις ἔχει σχῆμα

Ὁ ἀναγιγνώσκων τὰ ποιήματα τῆς ἀνά χειρᾶς ἐκλογῆς καὶ συμβουλευόμενος τὰς ἐν τῷ τέλει αὐτῆς ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις δύναται πολλὰ γλωσσικὰ φαινόμενα νὰ παρατηρήσῃ, πολλὰ στοιχεῖα τῆς γλώσσης τοῦ Θ. νὰ συλλέξῃ καὶ κατατάξῃ. Ἐνταῦθα παραθέτομεν γενικώτατά τινα.

Οἱ Δωριεῖς, ὅπως καὶ οἱ Αἰολεῖς, διετήρησαν τὸ ἀρχαῖον πανελληνιον μακρὸν α, τὸ ὁποῖον κατὰ κανόνα ἐν τῇ ἄττικῇ καὶ εἰς ἔτι περισσοτέρας περιπτώσεις ἐν τῇ ἰωνικῇ διαλέκτῳ ἐτράπη εἰς η : ἄ, ἀδίστα, σκαυᾶς, πλάν, ἄγαγον, ἀπέβα, αὐτᾶ.

Ἀντιστρόφως εὐρίσκομεν εἰς τὰ δωρικά η προελθὸν ἐκ συναίρεσεως ἢ κράσεως ἀντὶ τοῦ ἄττ. α : ὄρη, σίγη, ποθορῆ, κῆμέ, κῆπειτα.

Τὸ εο συνηρέθη εἰς ευ (ἄττ. ου) : ἐμεῦ, μερίζου, βιάζου, ὠθεῦνται, θέρευσ.

Ἐν τῇ κλίσει τῶν ὀνομάτων παρατηρητέα ἢ κατάληξις -ᾶν τῆς γεν. πληθ. τῶν πρωτοκλίτων : γραιᾶν, μνᾶν, πηρᾶν, ἀεξομενᾶν, ἢ κατάληξις -ω τῆς ἐν. γενικῆς τῶν δευτεροκλίτων : τῷ πολλῶ ὄχλω, καθαρῶ ἀργυρίῳ καὶ ἢ κατάληξις -ως (σπανιώτερον -ος) τῆς πληθ. αἰτ. τῶν δευτεροκλίτων : μόσχως, χρησμῶς, Γολγῶς, τὸς λύκος.

ὁ ὁποῖος εἶχε προτρέψει τὸν Δάφνιν καὶ τὸν Μενάλκην νὰ τραγουδήσουν, διηγεῖται νῦν τὰ κατὰ τὸν βουκολιασμὸν ἐκεῖνον γενομένα εἰς τὴν διήγησίν του ἀνήκουν οἱ στίχοι 14 καὶ 22-27, ἀλλ' ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ εἰδυλλίου (1-6) ὁ βοσκὸς οὗτος παρίσταται ὡς δρῶν πρόσωπον καὶ ἄνευ ἄλλης εἰσαγωγῆς ἀποτείνει τὸν λόγον εἰς τοὺς δύο βουκολιαστάς. Ἐν τῷ τελευταίῳ τμήματι (28-36) παρακαλεῖ τὰς Μούσας νὰ διαδώσουν εἰς τὸν κόσμον τὰ ἔσματα τοῦ Δάφνιδος καὶ τοῦ Μενάλκα καὶ ἐκφράζει τὴν ἐνθουσιᾶν ἀγάπην του πρὸς τὴν ποίησιν καὶ τὴν μουσικὴν.

Πρὸς τὴν ῥηματικὴν κατάληξιν **-μες** (εἰμές = ἐσμέν, ὄμες = ὄμεν, λαλεῖμες = λαλοῦμεν) παραβλητέα ἡ λατινικὴ **-mus** (amamus, legimus), πρὸς δὲ τὴν κατάληξιν **-ντι** (φαντὶ = φασί, φέροντι = φέρουσι) ἡ λατινικὴ **-nt** (amant, ferunt).

Τῆς αἰολικῆς διαλέκτου, ἥς δεῖγμα ἔχομεν ἐν τῇ *Ἡλακᾶτῃ*, τὰ κύρια γνωρίσματα (ἐκτὸς τοῦ μακροῦ **α**) εἶναι ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου ἀνωτέρω τῆς ληγούσης (γύναιξιν, φύτον, πάτρις) καὶ ἡ ψίλωσις (οὔτως, ὑδάτινα, ὑμάρτη). Ἄλλα αἰολικὰ στοιχεῖα, τὰ ὅποια ὁ Θεόκριτος μεταχειρίζεται συχνότατα καὶ εἰς τὰ δωρικά του ποιήματα, εἶναι ἡ κατάληξις **-οισα** (ἀττ. **-ουσα**): φέροισα, λαβοῖσα, Μοῖσα καὶ τὸ συμφωνικὸν σύμπλεγμα **σδ** (ἀντὶ **ζ**): ἀγοράσδειν, παῖσδε.

Επισημαίνεται ότι η παρούσα έκθεση αφορά στην κατάσταση των υπηρεσιών που παρέχονται από τον Οργανισμό, σύμφωνα με τα στοιχεία που έχουν συλλεχθεί μέχρι σήμερα. Η έκθεση αυτή δεν αποτελεί αξιολόγηση της ποιότητας των υπηρεσιών, αλλά απλά περιγράφει την κατάσταση των υπηρεσιών. Η έκθεση αυτή είναι η πρώτη έκθεση που εκδίδεται από τον Οργανισμό και είναι η πρώτη έκθεση που εκδίδεται από τον Οργανισμό.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ
ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΘΑΙΩΝ

ΜΕΡΟΣ Α'

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΜΕΡΟΣ Α
ΚΕΙΜΕΝΟΝ

Ν Ο Μ Ε Ι Σ

ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΩΝ

(IV)

ΒΑΤΤΟΣ

Α Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἶ βόες; ἦ ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐκ, ἀλλ' Αἰγῶνος· βόσκειν δέ μοι αὐτάς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ

Ἐ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἄλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία κῆμὲ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βουκόλος ὄχγετο χώραν; 5

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἄλφεόν ὄχγετο Μίλων.
ἦ ἔδοξε καὶ τὰ δίκαια

ΒΑΤΤΟΣ

Καὶ πόκα ^{ἐπὶ τῆς νῆος} τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Φαντί νιν Ἑρακλῆι βίην καὶ κάρτος ἐρίσδειν.
ἦ καὶ τὰ τείλει

ΒΑΤΤΟΣ

Κῆμ' ἔφαθ' ἅ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.
ἦ ἔστιν

ΚΟΡΥΔΩΝ

Κῶχρετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἵκατι τουτόθε μῆλα. 10

ΒΑΤΤΟΣ

Πείσαι κα Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.
ἦ ἔστιν

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ταί δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκόμεναι ὦδε ποθεῦντι.

BATTOΣ

Δειλαῖαί γ' αὐται, τὸν βουκόλον ὡς κακὸν εὔρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἦ μὰν δειλαῖαί γε, καὶ οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι.

BATTOΣ

- 15 Τήνας μὲν δὴ τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
τῶστιά. μὴ πρῶκας σιτίζεσαι, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐ Δᾶν, ἀλλ' ὅκα μὲν νιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω
καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι,
ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

BATTOΣ

- 20 Λεπτὸς μὲν χῶ ταῦρος ὁ πυρρίχος. εἶθε λάχοιεν
τοὶ τῷ Λαμπριάδα, τοὶ δαμόται ὅκκα θύωντι
τᾶ Ἦρα, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Καὶ μὰν ἐς Στομάλιμνον ἐλαύνεται ἔς τε τὰ Φύσκω,
καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον, ὅπη καλὰ πάντα φύοντι,
25 αἰγίπυρος καὶ κνύζα καὶ εὐώδης μελίτεια.

BATTOΣ

Φεῦ φεῦ βασεύνται καὶ ταὶ βόες, ὧ τάλαν Αἴγων,
εἰς Ἀΐδαν, ὅκα καὶ τὴν κακᾶς ἡράσσαο νίκας,
χὰ σῦριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἂν ποκ' ἐπάξῃ.

ΚΟΡΥΔΩΝ

- 30 Οὐ τήνα γ', οὐ Νύμφας, ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων
δῶρον ἐμοί νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δὲ τις εἰμὶ μελικτάς,
κεῦ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὔ δὲ τὰ Πύρρω.
αἰνέω τὰν τε Κρότωνα — «Καλὰ πόλις ἅ τε Ζάκυνθος...» —
καὶ τὸ ποταῖον τὸ Λακίνιον, ἄπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδῶκοντα μόνος κατεδαίσατο μάζας.

τηνεί και τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε πιάξας 35
 τᾶς ὀπλᾶς κήδωκ' Ἄμαρυλλίδι, ταί δὲ γυναῖκες
 μακρὸν ἀνάυσαν, χῶ βουκόλος ἐξεγέλασεν.

BATTOΣ

ᾠ χαρίεσσ' Ἄμαρυλλί, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
 λασεύμεσθ' ὅσον αἴγες ἐμὴν φίλαι, ὅσον ἀπέσβης.
 αἰαῖ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς με λελόγχει. 40

ΚΟΡΥΔΩΝ

Θαρσεῖν χρή, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσει' ἄμεινον.
 ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
 χῶ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει. †

BATTOΣ

Θαρσέω. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας
 τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα. Σίτθ', ὁ Λέπαργος. 45

ΚΟΡΥΔΩΝ

Σίτθ', ἂ Κυμαίθα, ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἔσακούεις;
 ἤξῳ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
 εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἄδε ποθήρπει.
 εἴθ' ἦς μοι ροικόν τι λαγωβόλον, ὥς τυ πάταξα.

BATTOΣ

Θᾶσαί μ', ὦ Κορύδων, πὸτ τῷ Διός· ἂ γὰρ ἄκανθα 50
 ἄρμοϊ μ' ὦδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὥς δὲ βαθεῖαι
 τὰτρακτυλλίδες ἐντί. κακῶς ἂ πόρτις ὄλοιτο·
 εἰς ταύταν ἐτύπην χασμεύμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ναὶ ναί, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν· ἄδε καὶ αὐτά.

BATTOΣ

ᾠσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἀλίχον ἄνδρα δαμάζει. 55

ΚΟΡΥΔΩΝ

Εἰς ὄρος ὄκχ' ἔρπης, μὴ νήλιπος ἔρχεο, Βάττε·
 ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομῶντι.

Επιγραφή

ΣΥΡΑΚΟΣΙΑΙ Ἡ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ

(XV)

ΓΟΡΓΩ

Ἐνδοι Πραξινόα ;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνω. ἔνδοι.
θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾶ.
ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ

Ἐχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ

5 ὦ τᾶς ἀλεμάτω ψυχᾶς· μόλις ὑμῖν ἐσώθην,
Πραξινόα, πολλῶ μὲν ὄγλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων·
παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
ἀ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὸ δ' ἑκαστέρω αἰὲν ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

10 Ταῦθ' ὁ πάραρος τήνος· ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθῶν
ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὤμες
ἀλλάλαις, πὸτ ἔριν, φθονερὸν κακόν, αἰὲν ὅμοιος.

ΓΟΡΓΩ

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίνωνα τοιαῦτα
τῷ μικρῷ παρεόντος· ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τυ.
θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγει ἀπφῶν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν.

ΓΟΡΓΩ

Καλὸς ἀπφῶς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἄπφῶς μὰν τῆνος τὰ πρόαν—λέγομες δὲ πρόαν θην 15
βάντα νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδειν—
ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπαχυσ.

ΓΟΡΓΩ

Χῶμος ταῦτᾶ ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
ἐπταδράχμωσ κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
πέντε πόκωσ ἔλαβ' ἐχθές, ἅπαν ρύπον, ἔργον ἐπ' ἔργω. 20
ἀλλ' ἴθι, τῶμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάζευ.
βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω
θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
κοσμεῖν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἐν ὀλβίω ὀλβια πάντα.

ΓΟΡΓΩ

᾿Ων ἴδες, ὦν εἶπαισ κα ἰδοῖσά τυ τῶ μῆ ἰδόντι. 25
Ἐρπειν ὦρα κ' εἴη.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἄεργοῖσ αἰὲν ἑορτά.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νῆμα καὶ ἐς μέσον, αἰνόθρυπτε,
θεὸς πάλιν· αἰ γαλέαι μαλακῶσ χηρῆζοντι καθεύδειν.
κινεῦ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ. ὕδατος πρότερον δεῖ.
ἀ δὲ σμᾶμα φέρει. δὸς ὅμως. μῆ δηράδ', ἀπληστε. 30
ἔγχει ὕδωρ. δύστανε, τί μευ τὸ χιτῶνιον ἄρδεις;
παῦε· ὀκοῖα θεοῖσ ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
ἀ κλάξ τᾶσ μεγάλασ πῆ λάρνακος; ὦδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ

35 Πραξινοά, μάλα τοι τὸ καταπτυχῆς ἐμπερόναμα
τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοῖ γὰρ ἴστῳ ;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Μὴ μνάσης, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίῳ καθαρῷ μνᾶν
ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ

Ἄλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Τοῦτό κα εἶπαις.

40 τῶμπέχογον φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν. κατὰ κόσμον
ἀμφίθεσ. οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον. μορμῷ, δάκνει ἵππος.
δάκρυε ὅσσα θέλεις, χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
ἔρωμες· Φρύγία, τὸν μικρὸν παῖσδε λαβοῖσα,
τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.

45 ὦ θεοί, ὅσος ὄχλος. πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
χρῆ τὸ κακόν ; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἀμετροί.
πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποιήγεται καλὰ ἔργα,
ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκῶν· οὐδεὶς κακοεργὸς
δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιστί,
50 οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκορημένοι ἄνδρες ἐπαισδον,
ἀλλάλοις ὀμαλοῖ, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρινοί.
ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα ; τοὶ πολεμισταὶ
ἵπποι τῷ βασιλῆος. ἄνερ φίλε, μὴ με πατήσης.
ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυρρός· ἴδ' ὡς ἄγριος. κυνοθαρσῆς
Εὐνόα, οὐ φευξῆ ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
55 ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδοι.

ΓΟΡΓΩ

Θάρσει, Πραξινοά. καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὀπισθεν,
τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.
Ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκα
ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιρρεῖ.

ΓΟΡΓΩ

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μάτερ;

ΓΡΑΥΣ

Ἐγών, τέκνα.

ΓΟΡΓΩ

Εἶτα, παρενθεῖν 60

εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί,
καλλίστα παίδων. πείρα θην πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ

Χρησμῶς ἅ πρεσβῦτις ἀπώχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν. †

ΓΟΡΓΩ

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσος ὄμιλος. 65

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λάβε καὶ τύ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτά, μὴ τι πλαναθῆς.
πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἀμῶν.
οἴμοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη
ἔσχισται, Γοργοῖ. πὸτ τῷ Διός, εἴ τι γένοιο 70
εὐδαίμων, ὄνθρωπε, φυλάσσεο τῶμπέχονόν μευ.

ΞΕΝΟΣ

Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν, ὅμως δὲ φυλαξεῦμαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ὅχλως ἄθρως.

ὠθεῦνθ' ὥσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές·

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

75 Κῆς ὥρας κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἵης,
 ἄμμε περιστέλλων. χρηστῷ κοικτίρμονος ἀνδρός.
 φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ', ὦ δειλά τυ, βιάζευ.
 κάλλιστ'· «Ἐνδοι πᾶσαι», ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάζας.

ΓΟΡΓΩ

Πραξινόα, πόταγ' ὦδε. τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον.
 λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν τεχνάσματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

80 Πότνι' Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι,
 ποῖοι ζφογράφοι τάκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
 ὡς ἔτυμ' ἐστάκωντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.
 ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά· σοφόν τοι χρῆμ' ἀνθρωπος.
 αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
 85 κλισμῷ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
 ὁ τριφίλητος Ἄδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ

Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι,
 τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

90 Μᾶ, πόθεν ὄνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμές;
 πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπίτασσεις;
 ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο· Κορίνθιαι εἰμές ἄνωθεν,
 ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες·
 δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.
 μὴ φύη, Μελιτώδες, ὃς ἀμῶν καρτερός εἶη,
 95 πλὰν ἑνός. οὐκ ἀλέγω· μὴ μοι κενεᾶν ἀπομαζῆς.

ΓΟΡΓΩ

Σίγη, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀεῖδειν

ἄ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ, πολυίδρις αἰοίδος,
 ἄτις καὶ πέρυσιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε.
 φηγεῖται τι, σάφ' οἶδα, καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΛΟΙΔΟΣ

Δέσποιν', ἃ Γολγῶς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλησας, 100
 αἰπεινόν τ' Ἔρυκα, χρυσῶ παίζοισ' Ἀφροδίτα,
 οἶόν τοι τὸν Ἀδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
 μῆνι δυωδεκάτῳ μάλα καὶ πόδας ἄγαγον Ὀραι.
 βάρδισται μακάρων Ὀραι φίλοι, ἀλλὰ ποθειναὶ
 ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φέροισαι.] 105

[Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
 ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
 ἀμβροσίαν ἐς στήθος ἀποστάξασα γυναικός·
 τὴν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύνας,
 ἃ Βερενικέα θυγάτηρ Ἑλένα εἰκυῖα 110
 Ἀρσινόα πάντεσσι χαλοῖς ἀτιτάλλει Ἀδωνιν.]

Πάρ μὲν οἱ ὄρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
 πὰρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσχοις
 ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα. 115
 εἶδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνω πονέονται
 ἄνθεα μίσγοισαι λευκῶ παντοῖα μαλεύρω,
 ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος τά τ' ἐν ὑγρῶ ἐλαίῳ,
 πάντ' αὐτῶ πετεηνά καὶ ἔρπετὰ τῆδε πάρεστι.]

Χλωραὶ δὲ σκιαδες μαλακῶ βρίθοντος ἀνήθω
 δέδμανθ'· οἱ δὲ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἐρωτες, 120
 οἷοι ἀηδονιδῆες ἀεζομενᾶν ἐπὶ δένδρῳ
 πωτῶνται πτερώγων πειρώμενοι ὄζον ἀπ' ὄζω.
 Ὡ ἔβενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
 αἰετοὶ οἰνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες,

125 πορφύρει δὲ τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω.
 ἅ Μιλατῆς ἐρεῖ χῶ τὰν Σαμίαν κάτα βόσκων
 «ἔστρωται κλίνα τῶδῶνιδι τῷ καλῷ ἀμά».
 τὸν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις.
 ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἑνεακαίδεχ' ὁ γαμβρός·
 130 οὐ κεντεῖ τὸ φίλημ', ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρά.

Νῦν μὰν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα·
 ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσφ' ἀθρόαι ἔξω
 οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰόνι πτύοντα,
 λύσασαι δὲ κόμαν καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι
 135 στήθεσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀρξεύμεθ' αἰοιδᾶς.

Ἔρπεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε κεῖς Ἀχέροντα
 ἡμιθέων, ὡς φαντί, μονώτατος. οὐτ' Ἀγαμέμνων
 τοῦτ' ἔπαθ' οὐτ' Αἴας ὁ μέγας, βαρυμάνιος ἦρωας,
 οὐθ' Ἐκτωρ, Ἐκάβας ὁ γεραίτατος εἵκατι παίδων,
 140 οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανενθῶν,
 οὐθ' οἱ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
 οὐ Πελοπηάδαι τε καὶ Ἀργεος ἄκρα Πελαγοί.
 ἴλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέον· εὐθυμεύσαις
 καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ ὄκκ' ἀφίκη, φίλος ἤξεῖς.

ΓΟΡΓΩ

145 Πραξινοά, τί χρῆμα σοφώτατον ἅ θήλεια.
 ὀλβία ὅσσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκὺ φωνεῖ.
 ὦρα ὅμως κεῖς οἶκον. ἀνάριστος Διοκλείδας.
 χῶνῆρ ὄξος ἅπαν, πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένης.
 χαῖρε, Ἄδων ἀγαπατέ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφίκευ.

Η Λ Α Κ Α Τ Η

(XXVIII)

Γλαύκας, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας
 γύναιξιν, νόος οἰκωφελίας αἴσιν ἐπάβολος,
 θάρσεισ' ἄμμιν ὑμάρτη πόλιν ἐς Νείλεος ἀγλάαν,
 ὅππα Κύπριδος Ἴρον καλάμῳ χλῶρον ὑπ' ἀπάλῳ. 5
 τυῖδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτήμεθα παρ Δίος,
 ὅππως ξέννον ἔμον τέρψομ' ἴδων κἀντιφιλήσομαι,
 Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων Ἴρον φύτον,
 καὶ σὲ τὰν ἐλέφαντος πολυμύχθῳ γεγενημέαν
 δῶρον Νικιάας εἰς ὀλόχῳ χέρρας ὀπάσσομεν,
 σὺν τᾷ πόλλα μὲν ἔρρ' ἐκτελέσεις ἀνδρεῖοις πέπλοις, 10
 πόλλα δ' οἶα γύναικες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.
 δις γὰρ μάτερες ἄρνων μαλάκοις ἐν βοτάνῃ πόκοις
 πέζαιντ' αὐτοένει, Θευγένιδός γ' ἔννεκ' εὐσφύρω·
 οὕτως ἀνυσίεργος, φιλέει δ' ὄσσα σαόφρονες. 15
 οὐ γὰρ εἰς ἀκίρας οὐδ' ἐς ἀέργῳ κεν ἐβολλόμαν
 ὄπασσαί σε δόμοις, ἀμμετέρας ἔσσαν ἀπὺ χθόνος.
 καὶ γὰρ τοι πάτρις, ἂν ὥξ' Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,
 νάσω Τρινακρίας μύελον, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
 νῦν μάν, οἶκον ἔχοισ' ἄνερος, ὃς πόλλ' ἐδάη σόφα
 ἀνθρώποισι νόσοις φάρμακα λύγραις ἀπαλάλκεμεν, 20
 οἰκήσεις κατὰ Μίλλατον ἐράνναν πεδ' Ἰαόνων,
 ὡς εὐαλάκατος Θεύγενις ἐν δαμότισιν πέλη,
 καὶ οἱ μνᾶστιν ἄει τῷ φιλαοίδῳ παρέχῃς ξένῳ.
 κῆνο γὰρ τις ἔρει τῶπος ἴδων σ'· «Ἢ μεγάλη χάρις
 δῶρω σὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τίματα τὰ παρ φίλων.» 25

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ

(VIII)

5 *ἐπινοήσῃ* Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνάντετο βουκολέοντι
μᾶλα νέμων, ὡς φαντί, κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλκας.
ἄμφω τῶγ' ἤστῃν πυρροτριχῶ, ἄμφω ἀνάβω,
ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω ἀείδεν.
πρᾶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας
«Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἀεῖσαι ;
φαμί τυ νικασεῖν, ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.»
Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνις τοιῶδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·
10 «Ποιμὴν εἰροπόκων δίων συρικτὰ Μενάλκα,
οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴ τι πάθοις τύγ' ἀείδων.»

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

ἐπινοήσῃ Χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν ; χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον ;

ΔΑΦΝΙΣ

Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Καὶ τί νυ θησεύμεσθ', ὅ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἶη ;

ΔΑΦΝΙΣ

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δὲ θὲς ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

15 Οὐ θησῶ ποκα ἀμνόν, ἐπεὶ χαλεπὸς ὁ πατήρ μευ
χὰ μάττηρ, τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ

Ἄλλὰ τί μὲν θησεῖς ; τί δὲ τὸ πλέον ἐξεῖ ὁ νικῶν ;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Σύριγγ' ἂν ἐπόησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
ταύταν κα θεῖην· τὰ δὲ τῷ πατρὸς οὐ καταθησῶ. } Μέτρο 20

ΔΑΦΝΙΣ

Ἦ μὲν τοι κήγῳ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν·
πρῶαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός με διασχισθεὶς διέτμαξεν. ✓

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ἄλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἀμέων ; 25

ΔΑΦΝΙΣ

Τῆνόν πως ἐναῦθα τὸν αἰπόλον, ἦν, καλέσωμες,
ᾧ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὕλακτεῖ.

Χοῖ μὲν παῖδες ἄυσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακοῦσαι·
χοῖ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρίνειν.
Πρῶτος δ' ὧν ἄειδε λαχὼν ἰνκτὰ Μενάλκας, 30
εἶτα δ' ἀμοιβαίαν ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
βουκολικὰν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρῶτος. ✓

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ἄγρεα καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἶ τι Μενάλκας
πήποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλές ἄσε μέλος,
βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνάδας· ἦν δὲ ποκ' ἐνθη 35
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν, αἵπερ ὅμοιον
μουσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,

τοῦτο τὸ βουκόλιον πιαίνετε· κῆν τι Μενάλκας
 40 τῆδ' ἀγάγη, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

61 Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν·
 τὰν πυμάταν δ' ὦδ' ἄν οὕτως ἐξἄρχε Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Φεῖδευ τᾶν στερίφων, φεῖδευ, λύκε, τᾶν τοκάδων μευ,
 μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὀμαρτέω.

65 ὦ Λάμπουρε κύνον, οὔτω βαθύς ὕπνος ἔχει τυ·
 οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.

Ταὶ δ' ὄιες, μηδ' ὕμμες ὀκνεῖθ' ἀπαλᾶς κορέσασθαι
 ποίας· οὔτι καμεῖσθ', ὅκκα πάλιν ἄδε φύηται.

70 Σίττα νέμεσθε νέμεσθε, τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι·
 ὡς τὸ μὲν ὄρνες ἔχοντι, τὸ δ' ἐς ταλάρωσ ἀποθῶμαι,

Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδεν.

ΔΑΦΝΙΣ

Κῆμ' ἐκ τῷ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
 τὰς δαμάλας παρελᾶντα καλὸν καλὸν ἦμεν ἔφασκεν.

75 Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο πικρὸν ἔν' αὐτᾶ,
 ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶρπον.

Ἄδει' ἄ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα,
 [ἀδὺ δὲ χά μόνος γαρύεται, ἀδὺ δὲ χά βῶς,]
 ἀδὺ δὲ τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν.

80 Τᾶ δρυὶ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾶ μαλίδι μᾶλα,
 τᾶ βοῦ δ' ἄ μόνος, τῷ βουκόλῳ αἰ βόες αὐταί.

Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν, ὁ δ' αἰπόλος ὦδ' ἀγόρευεν·
 «Ἄδύ τι τὸ στόμα τοι καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·
 κρέσσον μελπομένω τευ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχειν.
 λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνίκασας γὰρ αἰείδων.
 αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἄμ' αἰπολέοντα διδάξαι, 85
 τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ διδακτρά τοι αἶγα,
 ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.»

Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνάλατο καὶ πλατάγησε
 νικάσας, οὕτω κ' ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο.
 ὡς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα 90
 ὄτερος, οὕτω κα νύμφα δμαθεῖς' ἀκάχοιτο.
 κῆκ τούτω πρᾶτος παρὰ ποιμέσι Δάφνις ἔγεντο,
 καὶ νύμφαν ἄκρηβος ἐὼν ἔτι Ναῖδα γᾶμεν.

Διάνης

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ

(IX)

Βουκολιάζεο, Δάφνι· τὸ δ' ὠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος,
ὠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
μόσχως βουσὶν ἐφέντες, ἐπὶ στείραισι δὲ ταύρωσ.
χοῖ μὲν ἀμᾶ βόσκοιντο καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο
5 μηδὲν ἀτιμαγευῖντες· ἐμὶν δὲ τὸ βουκολιάζεο
ἐκ τόθεν, ἄλλοθε δ' αὐτίσ ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ

Ἄδῦ μὲν ἄ μόσχος γαρούεται, ἀδῦ δὲ χά βῶσ,
ἀδῦ δὲ χά σῦριγξ χά βουκόλος, ἀδῦ δὲ κήγῶν.
ἔστι δὲ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάσ, ἐν δὲ νένασται
10 λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάσ μοι ἀπάσασ
λίψ κόμαρον τρωγοίσασ ἀπὸ σκοπιᾶσ ἐτίναζε.
τῶ δὲ θέρευσ φρύγοντοσ ἐγῶ τόσσοσ μελεδαίνω,
ὄσσοσ ἐρῶν γε πατρὸσ μύθων καὶ ματρὸσ ἀκούει.

Οὕτωσ Δάφνισ ἄεισεν ἐμὶν, οὕτωσ δὲ Μενάλκασ.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

15 Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κήγῶ καλὸν ἄντρον ἐνοικέω
κοίλαισ ἐν πέτραισιν· ἔχω δὲ τοι, ὅσσο' ἐν ὀνείρω
φαίνονται, πολλὰσ μὲν ὄισ, πολλὰσ δὲ χιμαίρασ,
ὧν μοι πρὸσ κεφαλαῖ καὶ πρὸσ ποσὶ κῶεα κεῖται.

ἐν πυρὶ δὲ δρυῖνφ χόρια ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αὔαι
 φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὠραν 20
 χείματος ἢ νωδὸς καρύων ἀμύλοιο παρόντος.

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
 Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρός ἔτραφεν ἀγρός,
 αὐτοφυῆ (τάν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων),
 τήνφ δὲ στρόμβω καλὸν ὄστρακον, ὃ κρέας αὐτὸς 25
 σιτήθην πέτραισιν ἐν Ὑγκαρίαισι δοκεύσας,
 πέντε ταμῶν πέντ' οὔσιν· ὃ δ' ἐγκαναχῆσατο κόχλω.

Βουκολικαὶ Μοῖσαι, μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ὦδάς,
 τὰς ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρῶν ἄκουσα νομεῦσι,
 μήπω ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγγόνα φύσω. 30
 τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
 ἴρηκες δ' ἴρηξιν, ἐμὴν δ' ἅ Μοῖσα καὶ ὦδά.
 τὰς μοι πᾶς εἶη πλεῖος δόμος. οὔτε γὰρ ὕπνος
 οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
 ἄνθεα· τόσσον ἐμὴν Μοῖσαι φίλαι· οὐς γὰρ ὀρεῦντι 35
 γαθεῦσαι, τούσδ' οὔτι ποτῶ δαλήσατο Κίρκα.

Τσουμπλίνης

ΑΛΙΕΙΣ

(XXI)

Ἄ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει,
αὐτὰ τῷ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὔδειν
ἀνδράσιν ἐργατῆσιν κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιβρίσσησι, τὸν ὕπνον
αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.

5

Ἴχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες
στρωσάμενοι βρῦον αἶον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβασιν,
κεκλιμένοι τοίχῳ πᾶρ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
κεῖτο τὰ τᾶς θήρας ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
τοὶ κάλαμοι, τᾶγκιστρα, τὰ φυκιέντα δέλητα,
ὄρμιαὶ κύρτοι τε καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι,
μήρινθοι κῶπαί τε γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος·
νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχύς, εἴματα, πῆλοι.
οὔτος τοῖς ἀλιεῦσιν ὁ πᾶς πόρος, οὔτος ὁ πλοῦτος.

10

οὐ κλειῖδ' οὐχὶ θύραν ἔχον, οὐ κῦνα· πάντα περισσά,
πάντ' ἐδόκει τήνοισ· ἅ γὰρ πενία σφας ἐτήρει.
οὐδεὶς δ' ἐν μέσσω γείτων πέλεν· ἅ δὲ παρ' αὐτὰν
θλιβομένην καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.

15

Κοῦπῳ τὸν μέσατον δρόμον ἄνυσεν ἄρμα Σελάνας,
τοὺς δ' ἄλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος, ἐκ βλεφάρων δὲ
ὕπνον ἀπωσαμένους σφέτεραι φρένες ἤρεθον αὐδάν.

20

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Ψεύδοντ', ὦ φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
τῷ θέρεος μινύθειν, ὅτε τᾶματα μακρὰ φέρει Ζεὺς.

ἤδη μυρί' ἐσεῖδον ὄνειρατα, κούδέπω ἄως,
μὴ λαθόμεν ; τί τὸ χρῆμα ; χρόνον ταὶ νύκτες ἔχοντι. 25

ΕΤΑΙΡΟΣ

Ἄλεμάτως μέμψη τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρός,
Ἄσφαλιῶν, παρέβα τὸν ἐὸν δρόμον, ἀλλὰ τὸν ὕπνον
ἅ φροντίς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τοι.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Ἄρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια ; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
οὐ σε θέλω τῶμῳ φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον. 30
ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τῶνείρατα πάντα μερίζου.
εὔ γὰρ ἂν εἰκάξαις κατὰ τὸν λόγον· «Οὗτος ἄριστος
ἐστὶν ὄνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς».
ἄλλως καὶ σχολά ἐστι - τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις
κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι μηδὲ καθεύδων, 35
ἀλλ' ὄνος ἐν ῥάμνῳ, τό τε λύχνιον ἐν πρυτανείῳ ;
φαντὶ γὰρ ἀγρυπνίαν τάδ' ἔχειν.

ΕΤΑΙΡΟΣ

Ἄγε δῆ, φίλε, νυκτὸς
ἔψιν, τὰν ἔσιδες, σὺ τεῶ μάνυσον ἑταίρω.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐπ' εἰναλίοισι πόνοισιν
- οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος, ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ, 40
εἰ μέμνη, τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ' —, εἶδον ἑμαυτὸν
ἐν πέτρᾳ βεβαῶτα, καθεζόμενος δ' ἐδόκειον
ἰχθύας, ἐκ καλάμῳ δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
καὶ τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
πᾶσα κύων ἄρτον μαντεύεται, ἰχθύα κήγῳν. 45
χῶ μὲν τῶγκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἵμα,
τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῷ κινήματος ἀγκύλον εἶχον·
τῷ χέρε τεινόμενος, περικλώμενος εὔρον ἀγῶνα·

πῶς ἂν ἔλω μέγαν ἰχθύν ἀφαιροτέροισι σιδάροις ;
 50 εἴθ' ὑπομιμνάσκων τῷ τρώματος ἡρέμ' ἔνυξα,
 καὶ νύξας ἐχάλαξα, καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.
 ἦνυσα δ' ὦν τὸν ἄεθλον, ἀνείλκυσα χρύσειον ἰχθύν,
 παντᾶ τῷ χρυσῷ πεπουκασμένον· εἶλέ με δεῖμα,
 55 μήτι Ποσειδάωνι πέλοι περιλημένος ἰχθύς
 ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας.
 ἡρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τῶγκίστρω ἀπέλυσα,
 μή ποτε τῷ στόματος τῶγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
 καὶ τὸν μὲν πίστευσα καλῶς ἔχεν ἠπειρώταν,
 ὤμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι,
 60 ἀλλὰ μενεῖν ἐπὶ γᾶς καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύσειν.
 ταῦτά με κάξ' ἡγείρε· τὸ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε
 τὰν γνῶμαν· ὄρκον γὰρ ἐγώ, τὸν ἐπῶμοσα, ταρβῶ.

ΕΤΑΙΡΟΣ

Μὴ σύγε, μὴ τρέσσης. οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθύν
 χρύσειον, ὡς ἴδες, εὔρες, ἴσα δ' ἦν ψεύδεις ὄψις.
 65 εἰ δ' ἄρα μὴ κνώσσω τὸ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις,
 ἐλπὶς τῶν ὕπνων· ζάτει τὸν σάρκινον ἰχθύν,
 μὴ σὺ θάνης λιμῷ κάπτι χρυσοῖσιν ὀνειροῖς.

ΔΗΝΑΙ Ἡ ΒΑΚΧΑΙ

(XXVI)

Ἴνώ καὶ ἄυτονόα χά μαλοπάραυος Ἄγαυά
τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι.
χαῖ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
κισσὸν αἰεὶ ζώνοντα καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς
ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμῶς, 5
τῶς τρεῖς τᾶ Σεμέλα, τῶς ἐννέα τῷ Διονύσῳ·
ἰερά δ' ἐκ κίστας ποπανεύματα χερσὶν ἐλοῖσαι
εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,
ὡς ἐδίδασχ', ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
Πενθεὺς δ' ἀλιβάτω πέτρας ἅπο πάντ' ἐθεώρει, 10
σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδύς, ἐπιχώριον ἔρονος.
Ἄυτονόα πράτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα,
σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεις ὄργια Βάκχω,
ἐξαπίνας ἐπιοῖσα, τά τ' οὐχ ὀρέοντι βέβηλοι.
μαίνετο μὲν τ' αὐτά, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι. 15
Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος, αἰ δ' ἐδίωκον,
πέπλωσ ἐκ ζωστῆρος ἐς ἰγνύαν ἐρύσαισαι.
Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε· «Τίνος κέχρησθε, γυναῖκες;»
Ἄυτονόα τόδ' ἔειπε· «Τάχα γνώση πρὶν ἀκοῦσαι.»
Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἐλοῖσα, 20
ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαινας·
Ἴνώ δ' ἐξέερρηξε σὺν ὠμοπλάτῃ μέγαν ὄμον
λάξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα, καὶ Ἄυτονόας ρυθμὸς ωῦτός·

αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρεανομέοντο γυναῖκες.
 25 ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμένοι αἷματι πᾶσαι,
 ἐξ ὄρεος πένθημα καὶ οὐ Πενθῆα φέροισαι.

Οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθομένω Διονύσῳ
 φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδε μογήσαι,
 εἴη δ' ἐνναέτης ἢ καὶ δεκάτω ἐπιβαῖνοι·
 30 αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμι·
 ἐκ Διὸς αἰγιόχῳ τιμὴν ἔχει αἰετὸς ὄρνις·
 εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λώια, δυσσεβέων δ' οὐ.

Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόντι
 Ζεὺς ὕπατος μεγάλην ἐπιγουνίδα κάθθετο λύσας·
 35 χαίροι δ' εὐειδῆς Σεμέλα καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
 Καδμεῖαι πολλαῖς μεμελημέναι ἥρωῖναι,
 αἱ τὸδε ἔργον ἔρεξαν ὀρίαντος Διονύσω
 οὐκ ἐπιμωματόν. μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

ΧΑΡΙΤΕΣ Ἡ ΙΕΡΩΝ

(XVI)

(Ἀπόσπασμα : ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΙ)

Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς
κείμενος ; οὐχ ἄδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις,
ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾶ, τὸ δὲ πού τιμι δοῦναι ἀοιδῶν·
πολλοὺς γ' εὔ ἔρξαι πηῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων 25
ἀνθρώπων, αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια βέζειν,
μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ
μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὴν ἐθέλωντι νέεσθαι,
Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας,
ὄφρα καὶ εἶν Ἀίδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσης, 30
μηδ' ἀκλεῆς μύρηαι ἐπὶ ψυχροῦ Ἀχέροντος,
ὥσει τις μακέλα τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας
ἀχὴν ἐκ πατέρων πενίην ἀκτῆμονα κλαίων.

Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἀνακτος Ἀλεύα
ἀρμαλιῆν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται· 35
πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακοὺς
μόσχοι σὺν κεραῆσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
μυρία δ' ἄμ πεδίον Κραννώνιον ἐνδιάασκον
ποιμένες ἔκκριτα μῆλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
ἀλλ' οὐ σφιν τῶν ἦδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν 40
θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῖο γέροντος,
ἄμναστοι δὲ τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες
δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,

εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήϊος αἰόλα φωνέων
 45 βάρβιτον ἐς πολύχορδον ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστοὺς
 ὀπλοτέροις· τιμᾶς δὲ καὶ ὠκείες ἔλλαχον ἵπποι,
 οἳ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἤλθον ἀγώνων.
 τίς δ' ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτέ, τίς κομῶντας
 Πριαμίδας καὶ θῆλυν ἀπὸ χροιῆς Κύκνον ἔγνω,
 50 εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί ;
 οὐδ' Ὀδυσσεὺς ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθείς
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους Ἴδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐλθὼν
 ζωός, καὶ σπήλυγγα φυγῶν ὀλοοῖτο Κύκλωπος,
 δηναῖον κλέος ἔσχεν, ἐσιγάθη δ' ἂν ὑφορβὸς
 55 Εὐμαῖος, καὶ βουσί Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
 ἔργον ἔχων, αὐτὸς τε περίσπλαγγος Λαέρτης,
 εἰ μὴ σφεας ὤνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.

Ἐκ Μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι,
 χρήματα δὲ ζῶντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.
 60 ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος ἐπ' ἡόνι κύματα μετρεῖν,
 ὅσος ἄνεμος χέρσονδε κατὰ γλαυκᾶς ἀλὸς ὠθεῖ,
 ἢ ὕδατι νίζειν θολερὰν διαειδέει πλίνθον,
 καὶ φιλοκερδεῖη βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν·
 χαιρέτω ὅστις τοῖος, ἀνήριθμος δὲ οἱ εἶη
 65 ἄργυρος, αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχει ἕμερος αὐτόν.
 αὐτὰρ ἐγὼ τιμὴν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
 πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἐλοίμαν.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ

ΜΕΡΟΣ Β'

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΕΙΣ

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ)

4 = Νομῆς, 8 = Βουκολιασταί (VIII), 9 = Βουκολιασταί (IX), 15 = Συρακόσαιο ἢ Ἀδωνιάζουσαι. 16 = Χάριτες ἢ Ἰέρων (ἀπόσπ. « Πλοῦτος καὶ Μοῦσαι »), 21 = Ἀλιεῖς, 26 = Λῆναι ἢ Βάκχαι, 28 = Ἡλακᾶτη.

ἄ, ἄττ. * ἦ.

ἄγάγετο, ἄττ. ἠγάγετο. Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἡραν 15, 64 ἐνν. σύζυγον. Βλ. Ἡρα.

Ἀγαυά θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἀδελφὴ τῆς Σεμέλης, μήτηρ τοῦ Πενθέως.

ἄγκος, τό, ὀρεινὴ φάραγξ, κοιλάς.

ἀγκρούομαι, ἀνακρούομαι, ἄδω μὲ συνοδείαν μουσικοῦ ὄργάνου.

ἀγκύλος καμπύλος· ἐν 21, 47 τὸ καλαμίδι τοῦ ἀλιέως ἐλύγιζε.

ἀγρευτὴρ κυνηγός· ἰχθύος ἀγρ. ἀλιεύς.

ἄδε, ἄττ. ἦδε· ἄδε καὶ αὐτὰ νά τη καὶ ἡ ἴδια.

ἄδοιμι εὐκτ. ἀόρ. τοῦ ἀνδάνω ἀρέσκω.

ἀδύς, ἄττ. ἠδύς· ἀδύ τι 8, 82 πολὺ γλυκύ.

Ἄδων συγκεκομμένος τύπος ἀντὶ Ἄδωνις.

ἀδωνιάζουσαι γυναῖκες μετέχουσαι τῶν Ἀδωνίων, τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀδώνιδος.

Ἄδωνις, ἰδος, θεὸς τῶν Ἀσιανῶν, οὗ ἡ λατρεία μετηνέχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κατὰ τοὺς ἐλληνικοὺς μύθους ἦτο υἱὸς τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μύρρας, νεαρὸς κυνηγὸς ἐκπάγλου κάλλους. Τὸν ἠγάπησεν ἡ Ἀφροδίτη, ἀλλ' ὁ Ἄρης ζηλοτυπῶν ἐξέπεμψε κατ' αὐτοῦ ἀγριόχοιρον, ὅστις τὸν ἐφόνευσεν. Ὁ Ζεὺς, ἵνα παρηγορήσῃ τὴν βαρέως πενθοῦσαν Ἀφροδίτην, ἐπέτρεψε νὰ ἐπανέρχεται κατ' ἔτος ὁ Ἄδ. εἰς τὴν ζωὴν ἐπὶ τινα χρόνον· κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἔτους ὤφειλε νὰ μένῃ ἐν τῷ Ἄδῃ παρὰ τῇ Περσεφόνῃ, ἣτις ἐπίσης ἠγάπα αὐτόν. Προσωποποιία τῆς βλαστήσεως. Πρὸς τιμὴν του ἐτελοῦντο τὰ Ἀδώνια.

* Ὅπου σημειοῦται ἄττ. (= ἀττικόν), ὁ πρὸ αὐτοῦ τύπος εἶναι δωρικός· ἐν εἶναι εἰδικῶς αἰολικός, ἰωνικός ἢ ὀμηρικός, τοῦτο δηλοῦται βῆτῶς.

ἄεθλον βραβεῖον, στοίχημα.

ἄει αιολ., ἄττ. *ἀεί*.

ἄειδεν, ἄττ. *ἄδειν*.

ἄεξομενᾶν, ἄττ. *ἀεξανομένων* (θηλ.)· ἐν 15, 121 ἢ σύντ. : *πειρώμενοι* ἀεξ. *πτερόγων*.

ἀεργός ἀεργος, ἀργός· *ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτὰ* 15, 26 ὁ νοῦς : οἱ ἀεργοὶ εἶναι ὡς νὰ ἔχουν πάντοτε ἑορτὴν· ἐγὼ ὅμως ἔχω νὰ φροντίσω διὰ πολλὰ πράγματα, πρὶν σὲ συνοδεύσω.

ἀηδονιδεύς, πληθ. **ἀηδονιδῆες**, *ἀηδονάκι*.

ἀηδονίς *ἀηδών*.

Ἄθανάα, **Ἄθαναία**, ἢ **Ἄθηνᾶ**· ἐν 15, 80 καὶ 28, 1 ἀναφέρεται ὡς *ἐργάνη*.

ἀθλήματα *σύνεργα*.

ἀθρέω παρατηρῶ, βλέπω.

ἄθρως, ἄττ. *ἀθρόος*.

αἰ, ἄττ. *εἰ*· *αἴπερ*, ἄττ. *εἵπερ*.

αιγίπυρος, ὁ, γιδροβότανο, φυτὸν ἔχον ἐρυθρον ἄνθος.

Αἰγυπτιστί 15, 48: οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν διαβόητοι ὡς κλέπται καὶ λωποδύται.

αἰθριοκοιτέω κατακλίνομαι ἐν ὑπαίθρῳ.

αἰνόθρυπτος τρυφηλός, ὀκνηρός· διὰ τὸ ὅλον χωρίον 15,27 βλ. *νημα*.

αιόλος εὐκίνητος, ζωηρός, ἀκτινοβόλος· *αιόλα φανέω* ἄδω τεχνηέντως, συνθέτω ὥραϊα ποιήματα· πρβλ. *αιολόφωνος* ἀηδών.

αἰπεινός ὑψηλός, ὑψηλὰ κείμενος, ἀπόκρημνος.

αἰπολέω βόσκω αἶγας, εἶμαι αἰπόλος· *ἄμ' αἰπολέοντα* 8, 85 ἐνῶ θὰ βόσκω τὰς αἶγας μου.

Αἴσαρος ποταμὸς παρὰ τὴν Κρότωνα τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος.

αἴσιν αιολ., ἄττ. *αἴς*.

αἰτήμεθα αιολ., ἄττ. *αἰτούμεθα*.

Αἴτνα ὄρος ἐν Σικελίᾳ, τὸ γνωστὸν ἠφαίστειον· ἐν 9, 15 ὁ Μενάλκας ἀποκαλεῖ μητέρα του τὴν Αἴτναν, διότι παρ' αὐτὴν ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη.

αἰών, ὁμηρ. *ἠών*, ἄττ. *ἠών*, ἀκτὴ· ἐπ' αὐτῆς (15, 133) *πτύουσι*, δηλ. ἀφρίζουν τὰ κύματα.

ἀκάχοιτο εὐκτ. μέσ. ἀφ. β' τοῦ *ἄχομαι*, *ἄχνυμαι* λυποῦμαι, θλίβομαι, στενοχωροῦμαι· *ἀκάχοιτό κα* 8, 91 θὰ ἐθλίβετο. Ἡ κόρη λυπεῖται,

- ὅταν νυμφεύεται καὶ ἀναγκάζεται νὰ ἐγκαταλίπη τοὺς γονεῖς της.
- ἄκιρος - ἀκίρα - ἄκιρον** αἰολ., νωθρός.
- ἄκρηβος** (ἤβη) πολὺ νέος.
- ἀλάβαστρον** μυροδοχεῖον.
- ἀλακάτα**, ἄττ. ἤλακάτη, ῥόκα.
- ἀλάομαι** περιπλανῶμαι.
- ἀλέγω** φροντίζω, ἐνδιαφέρομαι.
- ἀλέματος**, ἄττ. ἠλέματος, μάταιος, κοῦφος, ἀνόητος· ὦ τᾶς ἀλεμάτω
ψυχᾶς 15, 4 ὦ τῆς ἀνοησίας μου ! τί ἀνοησίαν ἔκαμα !
- ἀλεμάτως** ἀνόητως, ἀπερισκέπτως.
- Ἀλεύας** Θεσσαλὸς ἡγεμὼν (ταγός) ἐδρεύων ἐν Λαρίσῃ· ὑμνήθη ὑπὸ
τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου.
- ἀλίβατος**, ἄττ. ἠλίβατος, ὑψηλός, ἀπόκρημνος.
- ἄλλαι** αἰ ἄλλαι.
- ἄλλοκα** ἄλλοτε.
- Ἀλφείος**, Ἀλφειός, ποταμὸς τῆς Ὀλυμπίας· ἐν 4, 6 ὁ Μίλων καὶ ὁ
Αἴγων μετέβησαν εἰς τὸν Ἀλφειόν, δηλ. εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, διὰ νὰ
μετάσχουν τῶν ἀγῶνων.
- ἄμ** 16, 38 ἀνά (ἀποκοπή πρὸ χειλικοῦ).
- ἄμᾶ** ἡμετέρα.
- ἄμᾶ** ὁμοῦ.
- ἄμαλδύνω** ἐξασθενίζω, καταστρέφω, δαπανῶ.
- Ἀμαρυλλίς** ἐν 4, 36 νεαρὰ ἀγρότις.
- ἀμέργω** δρέπω, κόπτω.
- ἀμέων**, ἄττ. ἡμῶν.
- ἄμμε** αἰολ., ἄττ. ἡμᾶς· ἄμμιν αἰολ., ἄττ. ἡμῖν.
- ἄμναστος** λησμονημένος· ἐν 16, 42 ἢ σύντ. : ἄμναστοι ἔκειντο (ἄν),
εἰ μὴ θῆκε...
- ἀμοιβαῖος** : ἀμοιβαία αἰοιδά, ἀμοιβαία ᾠδὴ· στίχοι ὑπὸ δύο προσώ-
πων ἐναλλάξ ἀδόμενοι καὶ συμμετρικῶς ἀντιστοιχοῦντες.
- ἀμολγεύς** (ἀμέλγω) καρδάρα.
- ἀμπέχονον** λεπτὸν ἐπανωφόριον, τὸ ἄλλως λεγόμενον (15, 69) **θερί-
στριον**.
- ἄμυλος**, ὁ, (καὶ ἄμυλον) πλακούντιον ἐκ λεπτοῦ ἀλεύρου· ἐν 9, 21 ἴσως
σημαίνει χυλός, κουρκούτι.
- ἀμφίθεος** 15, 40 ἐνν. τὸ ἀμπέχονον (ὥστε νὰ σχηματίσῃ ὠραία πτυχᾶς).

Ἄμφιτρίτα θαλασσία θεά.

ἄν 28, 17 αἰολ., ἄττ. ἦν.

ἀναβάλλομαι ἀνακρούομαι, κάμνω ἕναρξιν τοῦ ἄδειν πρὸς αὐλὸν ἢ λύραν.

ἀναβος ὁ οὐπω ἔφηβος, 12-15 ἐτῶν.

ἀνάλατο, ἄττ. ἀνήλατο, ἄορ. τοῦ ἀνάλλομαι ἀναπηδῶ.

ἀνάλυτος, ἄττ. ἀνήλυτος, ἀτελεύτητος.

ἀνάριστος ὁ μὴ λαβὼν ἄριστον, ἀπρογευμάτιστος.

ἀναύω (ἀνὰ αὐῶ) ἄορ. ἀνάυσα, φωνάζω δυνατά.

ἄνθεα 15, 116 χυμοί, ἀρώματα ἀνθέων.

Ἀντίοχος Θεσσαλὸς ἡγεμὼν (ταγός) ἐκ τοῦ ἐπιφανοῦς οἴκου τῶν Ἀλευαδῶν· ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ ὁ ποιητὴς Σιμωνίδης ἐποίησε θρῆνον.

ἀντιφιλέομαι ἀνταγαπῶμαι, ἀπολαύω τῶν ἀγαθῶν τῆς ἀμοιβαίας φιλίας.

ἀνυσίεργος φίλεργος.

ἀνύω 21, 19 διανύω· τὸ ἄρμα τῆς Σελήνης δὲν διήνυεν ἀκόμη τὸ μέσον τοῦ δρόμου του, δηλ. δὲν ἦτο ἀκόμη μεσονύκτιον· ἔκφρασις οὐχὶ ἀκριβολογικῶς ὀρθή, διότι ἡ σελήνη σπανίως μεσουρανεῖ κατὰ τὸ μεσονύκτιον· ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν ὁμοίων ἐκφράσεων περὶ τοῦ ἡλίου, ἀλλ' ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ βεβαίως πάντοτε τὴν μεσημβρίαν. Ἐν 21, 52 φέρω εἰς πέρας.

ἄξῶ, ἄττ. ἄξω.

ἀπαλάλκεμεν αἰολ. ἀπρμφ. ἄορ. β' (ὡς ἐνεστώδης ἐχρησίμευε τὸ ἀπαλέξω) ἀπαλαλκεῖν ἀπομακρῦναι· ἐν 28, 20 ἀντικ. τοῦ ἀπαλ. τὸ νόσοις λύγραις (αἰολ. αἰτιατ.).

ἀπέσβης 4, 39 ἀπέθανες, «ἐσβησες» ὅσσον ἀπέσβης τόσον προσφιλῆς οὕσα καὶ σὺ ἀπέθανες.

ἀπεχθομένω 26, 27 ἀνθρώπου γενομένου μισητοῦ (ἄορ. τοῦ ἀπεχθάνομαι).

ἀπόκλαξον κλεῖσε· προστακτ. ἄορ. ῥήματος μὴ ἀπαντῶντος κατ' ἐνεστώτα.

ἀπομάσσω α') σπογγίζω, β') ὀμαλίζω, ἰσάζω τὸ ὑπερπληρωθὲν μέτρον (κυρίως τῶν σιτηρῶν) διὰ τοῦ ἀπομάκτρον (νῦν «ρίγλας» ἢ «κόφτρας»). Τὸ μέτρον ἀπεμάσσετο, ὀμαλίζετο, καὶ εἰς ἄλλας βεβαίως περιπτώσεις, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐμετροῦντο εἰς τοὺς δούλους οἱ διὰ τὴν

διατροφήν των χορηγούμενοι εἰς αὐτοὺς καρποὶ (βλ. ἀρμαλιή)· ὁ ἔχων κενὴν τὴν χοίρικὰ του (μέτρον χωρητικότητος ξηρῶν χωροῦν 315 περίπου δράμια σιτηρῶν) δὲν ἐνδιαφέρεται βεβαίως ἂν θὰ θέσουν ἢ ὄχι ἐπ' αὐτῆς τὸ ἀπομακτρον· ἐκ τούτου τὸ μή μοι κενεῖαν (ἐνν. χοίρικα) ἀπομάξης 15, 95 κατήντησε νὰ σημαίνῃ ἀδιαφορίαν καὶ ἄκραν περιφρόνησιν (= οὐκ ἀλέγω «τί ἀνάγκη σ' ἔχω ; » πρβλ. τὰ ἡμέτερα «νὰ μοῦ κρατήσῃς τὸ μεροκάματο» (τὸ ὅποιον δὲν παίρνω), «νὰ μοῦ κόψῃς τὸ νερὸ ἀπὸ τὰ πράσα» (τὰ ὅποια δὲν ἔχω).

ἀποπέμπω ἐν 16, 28 ἀφήνω τινὰ νὰ φύγῃ.

ἀπότιμα (τίλλω) μάδημα, ξέφτι· βλ. πόκος καὶ ἔργον.

ἀπριξ σφικτά, κολλητά.

ἀπὺ αἰολ., ἀπό.

ἀπφῦς πατήρ, « μπαμπᾶς », « παπάκης ».

ἀριθμεῦντι, ἄττ. ἀριθμοῦσι.

ἄρκιος α, ον, ἀρκετός.

ἀρμαλιή σιτηρέσιον, ὠρισμένον ποσὸν τροφῆς διδομένης εἰς τοὺς δούλους.

ἄρμοϊ ἄρτι, πρὸ ὀλίγου, « νά, τώρα ».

ἄρξεύμεθ' (α), ἄττ. ἀρξόμεθα.

Ἄρσινοά ἀδελφὴ καὶ σύζυγος Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου.

Ἄρχίας Κορίνθιος οἰκιστὴς τῶν Συρακουσῶν (730 π. Χ.).

ἄσπάλαθος, ὁ καὶ ἡ, εἶδος θάμνου ἀκανθώδους.

Ἄσφαλιῶν ἀλιεύς τις.

ἄσφόμελος 26, 4: ἄσφόμελος ὁ ὑπὲρ γᾶς εἶναι ὁ ἐπὶ τῆς γῆς φυόμενος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἐν Ἄδῃ, ὅπου ὁ ἄσφόμελος λειμών.

ἄτιμαγελῶ (ἐπὶ ταύρου) ἀτιμάζω, καταφρονῶ τὴν ἀγέλην καὶ ἐγκαταλείπω αὐτήν· ὁ τοιοῦτος ἀποστάτης τῆς ἀγέλης ταῦρος ἐλέγετο ἀτιμαγέλης.

ἀτιτάλλω ἀνατρέφω, περιποιοῦμαι, περιθάλλω.

ἄτρακτυλλίς εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους ἔχοντος σχῆμα ἀτράκτου· ἴσως τὸ σημερινὸν « σταυραγκάθι ».

ἄτρυτος ἀτελείωτος.

αὐλά 15,60 αὐλή, ἀνάκτορον.

αὐλεία θύρα τῆς αὐλῆς.

αὔος ξηρός.

αὔτα 15, 67 σύ.

- αὐτὰ 21, 2 μόνη αὐτὴ οὔσα.
αὐτοένει, ὁμηρ. αὐτόετες, κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος.
Αὐτονόα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου.
αὐτός 15, 84, ἐνν. ὁ Ἄδωνις.
αὐτοφυῆς φυσικός, ἀκατέργαστος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ τεχνητός.
αὔω, μέλλ. αὔσω, ἀόρ. αὔσα, βοῶ, φωνάζω δυνατά.
ἄφαιυρός ἀδύνατος· 21, 49 τὸ ἄγκιστρον (σίδαροι) δὲν ἦτο ἀριετὰ
 δυνατὸν διὰ τὸσον μεγάλον ἰχθύν.
ἀφίκει 15, 149 προστακτ. Ὁ νοῦς : καὶ ὅταν ἔλθῃς τὸ ἐπόμενον ἔτος,
 νὰ μᾶς εὖρης χαίροντας.
Ἄχέρων ποταμὸς τοῦ κάτω κόσμου· 15, 86 ὁ Ἄδωνις ἐφιλεῖτο εἰς
 τὸν Ἀχέροντα, δηλ. εἰς τὸν Ἄδην, ὑπὸ τῆς Περσεφόνης.
ἄχην πένης· ἄχην ἐκ πατέρων πένης ἐκ πενήτων καταγόμενος.
ἄῶθεν, ὁμηρ. ἠῶθεν, ἀττ. ἔωθεν, αὔριον πρῶι πρῶι.
ἄῶς, ὁμηρ. ἠῶς, ἀττ. ἔως, αὐγή.

Βάκχη γυνὴ ὑπὸ διονυσιακοῦ ἐνθουσιασμοῦ κατεχομένη, λάτρις τοῦ
 Διονύσου.

βάλλω : βάλλε κάτωθε 4, 44 διῶχνε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ λόφου.

βᾶμες, ἀττ. βᾶμεν.

βάρβιτος, ἡ, μουσικὸν ὄργανον ὅμοιον πρὸς τὴν λύραν· φωνεῶ αἰόλα
 ἐς β. ἄδω ὠραῖα ἄσματα με συνοδείαν β.

βαρυμάνιος, ἀττ. βαρυμήμιος καὶ βαρῦμημις, ὁ βαρεῖαν μῆνιν (ὄρ-
 γήν) ἔχων.

βασεῦνται, ἀττ. βήσονται, θά « διαβοῦν », θά χαθοῦν.

βασιλεύω 21, 60 ζῶ ὡς βασιλεὺς.

Βελλεροφῶν Κορίνθιος ἥρωας, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου
 Γλαύκου.

Βερενίκα σύζυγος Πτολεμαίου Α' τοῦ Σωτῆρος, μήτηρ Πτολεμαίου Β'
 τοῦ Φιλαδέλφου καὶ τῆς Ἀρσινόης.

βιάζευ, ἀττ. βιάζον· ἐν 15, 76 σπρῶχνε δυνατά, προσπάθει νὰ περά-
 σῃς διὰ τῆς βίας.

βίη : βίην καὶ κάρτος (ὁμηρικόν) κατὰ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ῥώμην.

βλάπτω : βεβλαμμένος φιλοκερδείῃ μεμωραμένος ἀπὸ τὴν φιλαργυ-
 ρίαν· βλ. καὶ παρελθεῖν.

βοτάνα 28, 12 βοσκοτόπι.

βουκολέω βόσκω βοῦς, εἶμαι βουκόλος.

βουκολιάζομαι ἄδω βουκολικὸν ἄσμα· ἡ ᾗδῃ εἶχεν ἄλλοτε ἀγωνιστικὸν χαρακτήρα (*Εἰδ.* 8) καὶ ἄλλοτε οὐχί (*Εἰδ.* 9).

βουκολιαστάς τραγουδιστὴς βουκολικῶν ἁσμάτων.

βουκόλιον ἀγέλη βοῶν.

βράκος ἔνδυμα πολυτελές.

βρίθω βαρύνω, εἶμαι βαρῦς, ἄφθονος· ἐν 15, 119 τὸ ἄνηθον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐστόλισαν τὰς σκιαδάς, ἔβριθε, ἔκλινε πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἀφθονίαν καὶ τὸ βᾶρος.

βρῦον εἶδος λεπτοῦ φυτοῦ ἢ χόρτου· φύεται ἐπὶ τῶν βράχων καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ.

βῶς βοῦς.

γαθέω, ἄττ. γηθέω, χαίρω, ἀγάλλομαι.

γαλαί γαλαῦ· διὰ τὸ ὅλον χωρίον 15, 28 βλ. *νήμα*.

γαῖμεν, ἄττ. ἔγμημεν.

γαρύομαι, ἄττ. γηρύομαι, ἐκβάλλω φωνήν, ψάλλω, ἄδω.

γεραίτατος πρεσβύτατος.

γέρων ἐν 4, 4 εἶναι ὁ πατὴρ τοῦ Αἴγωνος.

Γλαύκα, Γλαύκη, καθαρωδός, ἕσως καὶ ποιήτρια, τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς ἐκ Χίου.

γλαύκας, αἰολ., ἄττ. γλανκῆς, γλαυκώπιδος.

γνώμα, ἄττ. γνώμη· κατὰ γνώμαν 15, 38 ὅπως τὸ ἤθελες· εἰς τοῦτο ἡ

Πραξινόη ἀπαντᾷ : τοῦτό κα εἴπαις αὐτὸ δύνασαι νὰ τὸ εἴπης, δηλ.

ὡς πρὸς αὐτὸ ἔχεις δίκαιον. ἐρείδω τὰν γνώμαν 21, 61 βλ. ἐρείδω.

Γολγοῖ πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης· αἰτιατ. πληθ.

Γολγῶς.

Γοργοῖ κλητ. τοῦ *Γοργῶ*.

γράμματα 15, 81, στολίδια (πλουμιά) ἐνυφασμένα.

γράφω 15, 81 σχεδιάζω.

δαιμόνιος ἐν 16, 22 ἄθλιος, δυστυχής.

δαλέομαι, ἄττ. δηλέομαι, βλάπτω, κακοποιῶ.

δαμάλα, ἄττ. δαμάλη, δάμαλις, μικρὰ ἀγελάς· γεν. πληθ. δαμαλαῶν.

Δᾶν αἰτιατ. τοῦ *Ζεῦς*· οὐ Δᾶν ὄχι μὰ τὸν Δία.

δεδαημένος δαήμων, μαθὼν, ὁ γνωρίζων, ἔμπειρος.

δέδμανθ' = δέδμανται, άττ. δέδμηγται, παθ. πρκμ. τοῦ δέμω οἰκοδομῶ, κτίζω, κατασκευάζω.

δεδοίκω, άττ. δέδοικα.

δειλός έν 16, 43 δυστυχής, έλεεινός.

δέλητα, άττ. δελάτα (πληθ. τοῦ δέλεα), δολώματα· κατά τόν ποιητήν Ὀππιανόν (Ἰλιευτ. III 414 κ.έ.) διά τήν άλιείαν σαλπῶν μετεχειρίζοντο ὡς δόλωμα νωπᾶ φύκη, τὰ ὁποῖα οἱ ἰχθύες οὔτοι τρώγουν εὐχαρίστως.

Δευκαλίωνες οἱ υἱοὶ καὶ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δευκαλίωνος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἔγινε κατά τήν έλλην. μυθολογίαν ὁ κατακλυσμός.

δηναιὸς μακροχρόνιος.

δηράς, ή, άττ. δειράς, βάχης σειρᾶς ὀρέων. μή δηράδ', άπληστε 15, 30 μή μοῦ δίδης «ένα βουνό» (δηλ. τόσον πολὺ σαπούνι), άχόρταγη (σπάταλη).

διαειδής διαφανής, διαυγής: ὕδατι διαειδέει νίζειν θολερὰν πλίνθον 16, 62 παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων τὰ αδύνατα (βλ. καὶ ἤών)· πρβλ. τὸ ἡμέτερον

τὸν ἀράπη κι' αν λευκάνης,
μόνο τὸ σαπούνι χάνεις.

διαθρύπτομαι καμαρώνω, «κάνω νάζια», «κάνω τὰ τσακίσματά μου», λαμβάνω στάσιμ, ἵνα άρχίσω τὸ ᾄσμα.

διαχρῶμαι διαφθείρω, φονεύω.

διέτμαξέν με 8, 24 ένν. τὸν δάκτυλον, μοῦ ἔκοψε τὸν δάκτυλον (καθ' ὅλον καὶ μέρος).

Διοκλείδης σύζυγος τῆς Γοργοῦς.

Διόφραντος φίλος τοῦ ποιητοῦ τῶν Ἰλιέων.

Διωναία εἶναι ή Ἄφροδίτη ὡς θυγάτηρ τῆς Διώνης.

δμαθεῖσα 8, 91 άρτι νυμφευθεῖσα.

δοκεῶ παραφυλάττω, παραμονεύω· έν 9, 26 συναπτέον τῷ δοκεῦ τὸ αὐτός (στ. 25) καὶ τὸ πέτραισιν έν Ἰγκαρίαισι.

δόμοις 28, 16 αιολ. αίτ. πληθυντικοῦ· ἐκ τούτου αί γενικαὶ ἀκίρας καὶ ἀέρω.

Δράκανον ὄνομα άκρωτηρίων έν Κῶ καὶ Ἰκαρία· άγνωστον ποῖον έννοεῖ ὁ ποιητής (26, 33). Ἡ μήτηρ τοῦ Διονύσου Σεμέλη ἔγκυος οὔσα παρεκάλεσε τὸν Δία νὰ ἔμφανισθῆ εἰς αὐτήν έν ὅλῳ του τῷ θεῷ

μεγαλείω, ἐν μέσῳ ἀστραπῶν καὶ βροντῶν. Ὁ Ζεὺς ἐξετέλεσε τὴν ἐπιθυμίαν της, ἀλλ' ὁ κεραυνὸς του κατέκαυσε τὴν Σεμέλην. Διὰ τὴν μὴ χαθῆ καὶ τὸ ἔμβρυον, ὁ θεὸς τὸ ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς του καὶ τὸ ἔρραψεν ἐντὸς τοῦ μηροῦ του, ὅταν δὲ συνεπληρώθησαν οἱ ἀπαιτούμενοι μῆνες, τὸ ἔφερεν εἰς φῶς (*κάθθετο* 26, 34) λύσας ἀπὸ τὸν μηρὸν του (*ἐπιγουνίδα*) τὸν ἐπίδεσμον.

δρυὸς ἄκρα, ἀκρόδρυα, ὀπωροφόρα δένδρα.

δύσσοος 4, 45 «χαμένος».

δωρίσδεν, ἀττ. *δωρίζειν*.

ἔβαν, ἀττ. *ἔβησαν*. ἔβαν ἐς χώραν 15, 57 ἐπῆγαν εἰς τὴν θέσιν ποῦ ἔπρεπε.

ἐβολλόμαν, αἰολ., ἀττ. *ἐβουλόμην* (καὶ ἡβ.).

ἐγείρω, διεγείρω, κινῶ, προκαλῶ.

ἔγεντο ἐγένετο.

ἐγκαναχάομαι ποιῶ *καναχήν*, θόρυβον. *ἐγκ. κόχλω* ἡχῶ φυσῶν εἰς τὸν κόχλον (μέγα κογχύλιον).

ἐδάη 28, 19 ἐδιδάχθη, ἔμαθε καὶ συνεπῶς γνωρίζει (πολλὰ σοφά, δηλ. ὠφέλιμα, φάρμακα).

ἐδωδά, ἀττ. *ἐδωδή*. ἐδ. πλάνος φαγητὸν ἀπατηλόν, δόλωμα.

ἐθέλωντι, ἀττ. *ἐθέλωσι*.

εἶδαρ, -ατος, τό, ἔδεσμα, φαγητόν, γλύκυσμα.

εἰκάξαις, εὐκτ. ἀορ. τοῦ *εἰκάξω*.

εἰκατι εἴκοσι.

εἶμα ἔνδυμα.

εἰμές, ἀττ. *ἐσμέν*. ἐν καλῶ εἰμές 15, 73 ἐν ἀσφαλεῖ εἶμεθα.

εἰνάλιος θαλασσινός· ἐπ' εἰναλλοῖσι πόνοισιν ἔπειτα ἀπὸ τοὺς θαλασσινοὺς κόπους.

εἰροπόκος πυκνόμαλλος.

ἐκ : ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμᾶν ἔχει αἰετὸς ὄρνις 26, 31 ὁ νοῦς : ἕκαστος τιμᾶται ὑπὸ τοῦ ἀνταξίου του· ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν αἰετὸς τιμᾶται ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων· οὕτω καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι ἀγνός (*εὐαγής*) καὶ ὑπὸ τῶν ἀγνῶν νὰ τιμῶμαι. *ἐκ* τότεν 9, 6 ἀπὸ τὴν θέσιν σου. *ἐκ ψυχᾶς* 8, 53 προθύμως.

ἐκαστέρω μακρότερον· *ἐκ. αἰὲν ἀποικεῖς* 15, 7 «ὄλο καὶ πιδ μακριὰ πηγαίνεις καὶ πιάνεις σπίτι».

ἐκκναίω καταπονῶ, διαφθείρω, καταστρέφω· ἐκκναισεῦντι ἅπαντα 15,

87 «ὅθ' ἀ τὰ χαλάσουν ὅλα».

ἐκκριτος ἐκλεκτός.

ἐκριθην ἄπο 9, 74 ἀπεκριθην.

ἐλαιον 4, 7 ἐνοσεῖ τὸ χρησιμοποιούμενον ὑπὸ τῶν ἀθλητῶν.

ἐλοιμαν ἐν 16, 67 ἀπλή εὐκτ. ἀντὶ εὐκτ. μετὰ τοῦ ἄν.

ἐλπὶς : ἐλπὶς τῶν ὕπνων 21, 66 ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ «βγῆ σὲ καλὸ» τὸ ὄνειρόν σου.

ἐμίν, ἄττ. ἐμοί.

ἐμμηνος μηνιαῖος.

ἐμπερόναμα γυναικεῖον φόρεμα φορούμενον ἐπάνω ἀπὸ τὸ χιτόνιον (15, 31) καὶ συγκρατούμενον εἰς τοὺς ὤμους καὶ τὰ πλάγια μὲ περόνας (καρφίτσες, ἀγκράφες)· τὸ αὐτὸ ἐλέγετο καὶ *περονατρίς* (15, 21).

ἐν : ἐν ὥρᾳ 21, 40 ἐνωρίς.

ἐνδιάω ἐλαύνω ποίμνια· τὸ ἐνδιάσκον θαμιστ. πρτ.

ἐνδινέω συστρέφω, κινουμαι· βλ. ἔτμος.

ἐνδοὶ ἔνδον· ἐνδοὶ πᾶσαι 15, 77 βλ. νυός.

ἐννεάφωνος βλ. *σῦριγξ*.

ἐννεκ(α) αἰολ., ἔνεκα.

ἐντί, ἄττ. εἰσί.

ἐξαπίνας, *ἐξαπίνης*, *ἐξαίφνης*· ἔαρ ἐξαπίνας 9, 34 τὸ ἀπροόπτως ἐρχόμενον καὶ διὰ τοῦτο ἔτι μᾶλλον εὐχάριστον ἔαρ· *ἐξαπίνας ἐπιούσα* 26, 14 αἴφνης ἐφορμῶσα.

ἐξάρχω κάμνω ἔναρξιν.

ἐπάβολος, ἄττ. *ἐπήβολος*, α') κύριος, κάτοχος, β') ἀρμόζων, πρέπων· *νόος οἰκωφελίας αἴσιν ἐπάβολος* 28, 2 εἰς τὰς ὀπίστας (δηλ. τῶν ὀπίστων) ὁ νοῦς εἶναι ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ οἴκου, εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα.

ἐπάξα, ἄττ. *ἐπήξω*, κατεσκευάσας.

ἐπιβαίνω : *ἐπιβαίνω δεκάτω* 26, 29 εἰσέρχομαι εἰς τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας μου, «πατῶ στὰ δέκα»· ὁ νοῦς : ὁ ἀσεβής, καὶ ἀνήλικος ἄν εἶναι, εἶναι ἀνάξιος οἴκου.

ἐπιβρίζω ἀποκοιμῶμαι.

ἐπιβώμιος ὁ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· *ἐπιβώμια ῥέξω* θυσίας ἐπὶ τῶν βωμῶν προσφέρω.

ἐπιγουνίς τὸ ὑπεράνω τοῦ γόνατος μέρος.

ἐπιμωματοῦς μεμπτός.

ἐπίουρος φύλαξ.

ἐπιπλαταγέω χειροκροτῶ.

ἐπιρρέω 15, 59 ἔρχομαι ὀρμητικῶς (ὡς ποταμὸς) ἐκ τῶν ὕψισθεν.

ἐράννα αἰολ., ἀττ. *ἐραννή* (ἀρσ. *ἐραννός*), ἐρατεινή, ἐπέραστος, τερπνή.

ἐργατίνας, ἀττ. -ης, ἐργάτης, ἐργατικός.

ἔργον : *ἔργον ἐπ' ἔργῳ*, 15, 20 « δουλειὰ ἀπάνω στὴ δουλειά »· ἡ Γοργὼ δὴλ. πολὺ θὰ κουρασθῆ, διὰ τὴν πλύνῃ καὶ ξάνῃ τὸ μαλλί, τὸ ὅποιον εἶναι ἅπαν ὅποιος.

ἐρέθω ἐρεθίζω, διεγείρω· *ἐρέθω αὐδάν* 21, 21 προκαλῶ ὀμίλιαν.

ἔρει αἰολ., ἀττ. *ἔρεϊ*.

ἐρείδω στηρίζω· *ἐρείδω τὰν γνώμαν* 21, 61, ἐφαρμόζω εἰς τι τὴν κρίσιν μου, κρίνω. (Κατ' ἄλλους : στηρίζω τινὰ εἰς τὴν ἐλπίδα του, εἰς τὴν γνώμην του, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι βέβαιος καὶ ἀνησυχεῖ.)

ἐρείσματα 21, 12 ξύλινα στηρίγματα τῶν εἰς τὴν ξηρὰν συρομένων λέμβων.

ἔριθος, ἡ, ἐργάτις καὶ κυρίως ἡ ἐριουργοῦσα (νήθουσα ἢ ὑφαίνουσα).

ἐρινός ἀγριόσκον, ἀδρνώς· *πάντες ἐρινοὶ* (μεταφορ.) 15, 20 ἔλοι ἔλεσινοι, καθάρματα.

ἔριφος, ἡ, αἴξ.

ἔρνος, τό, βλαστός, φυτόν.

ἔρπετὰ 15, 118 ζῶα περιπατοῦντα (οὐχὶ κατ' ἀνάγκην ἔρποντα) κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἰπτάμενα.

ἔρρ (α) αἰολ., ἔρρα· *ἔρρ' ἐκτελέσεις ἀνδρεῖοις πέπλοις* 28, 10 ἔρρα θὰ ἐργασθῆς (« θὰ γένεσης ») δι' ἀνδρικὰ φορέματα.

Ἔρυξ, ὁ, ἕρος τῆς Σικελίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο περίφημος ναὸς τῆς Ἀφροδίτης.

ἐρύσαισαι, *ἐρύσαισαι*, ἀνασύρασαι.

ἐρῶν ἐν 9, 13 : ὅπως ὁ ἐρῶν δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὰς συμβουλὰς τῶν γονέων του, οὕτω καὶ ἐγὼ δὲν ἀποδίδω σημασίαν εἰς τὸ καῦμα τοῦ θέρους (διότι ζῶ εἰς δροσερὰ μέρη).

ἔς : *ἔς νέον* 15, 143 καὶ τοῦ χρόνου.

ἔσθλος : *ἔσθλος ἀκούα* 16, 30 ἔχω ἀγαθὴν φήμην, ἐπαινοῦμαι.

ἔσσαν αἰολ., ἀττ. *οὔσσαν*.

ἔτυμος ἀληθινός· ὡς *ἔτυμ' ἐστάκαντι* (ἀττ. *ἐστήμασι*) καὶ ὡς *ἔτυμ' ἐν-*

- δινεῶντι** (ἀττ. ἐνδινῶσι) 15, 82 τί ἀληθινὰ (ζωντανὰ) ποῦ εἶναι αἱ στάσεις καὶ αἱ κινήσεις των.
- εὐαγέω** εἶμαι εὐαγής, ἀπηλλαγμένος ἄγους, ἀγνός, καθαρός· διὰ τὸ ὅλον χωρίον 26, 30 κ.έ. βλ. ἐκ (ἐκ Διός).
- εὐαλάκατος** 28, 22 θὰ εἶναι ἡ Θεύγενις, δηλ. θὰ διακρίνεται διὰ τὴν ὥραϊαν ἡλακᾶτην τῆς μεταξὺ τῶν ἄλλων γυναικῶν τῆς Μιλήτου (ἐν δαμότισιν).
- εὐδαίμων** : εἶ τι γένοιο εὐδαίμων 15, 70 « ἔτσι νὰ ἔχῃς καλὸ ».
- εὐθυμεύσαις**, ἀττ. εὐθυμούσαις· 15, 143 : ὁ Ἄδωνις ἤλθεν εἰς τὰς γυναικῆς εὐθυμούσας, δηλ. ἡ ἄφιξις (ἀνάστασις) του προυξένησε χαρὰν εἰς τὰς λατρευούσας αὐτόν.
- Εὐμαιοι** ὁ ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστός συβώτης.
- εὐμαρῆς** εὐκόλος.
- Εὐνόα** ὑπηρέτρια τῆς Πραξινοῆς.
- εὐρώς**, ὁ, μοῦχλα.
- Εὐτυχις** ὑπηρέτρια τῆς Γοργοῦς συνοδεύσασα τὴν κυρίαν τῆς εἰς τὰ Ἄδῶνια.
- εὐφάμωσ**, ἀττ. εὐφήμωσ, ἐν εὐλαβεῖ σιωπῇ.
- ἐφήμι** ἀφήνω τινὰ ἐλευθερον νὰ μεταβῇ που· ἐν 9, 3 ὁ λέγων προτρέπει τὸν Δάφνιν καὶ τὸν Μενάλκην νὰ ἀφήσουν ἐλευθέρους τοὺς μύσχοις νὰ μεταβοῦν εἰς τὰς μητέρας των, διὰ νὰ θηλάσουν, τοὺς δὲ ταύρους εἰς τὰς στείρας, δηλ. εἰς τὰς ἀγελάδας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐγέννησαν ἀκόμη (ὄχι τὰς μὴ δυναμένας νὰ γεννήσουν).
- ἐφίμερος** ποθητός, θελκτικός.
- Ἐφύρα** ἡ Κόρινθος, ἥς ἀποικία αἱ Συράκουσαι.
- ἔχεν** 21, 58 ἀπρμφ.
- ἔχοισ (α)** αἰολ., ἔχουσα, κατοικοῦσα (28, 19).
- Ζάκυνθος** 4, 32 ἡ γνωστὴ νῆσος· Καλὰ πόλις ἃ τε Ζάκυνθος ἦτο ἡ ἀρχὴ τοῦ ἄσματος, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ ἐλέγετο ὅτι ἡ Κρότων ἦτο πόλις τοῦλάχιστον τόσον ὥραϊα, ὅσον ἡ Ζάκυνθος.
- ζέω** βράζω.
- Ζωπυρίων** ὁ μικρὸς υἱὸς τῆς Πραξινοῆς.
- ἡ μόριον, δι' οὗ εἰσάγονται προτάσεις περιέχουσαι βεβαίωσιν καὶ προτάσεις ἐρωτηματικαί· ἀρχικῶς ἐσήμαινεν ἔτσι· ἢ μὰν 4, 14 πράγματι· ἢ πα 4, 3 καὶ χωρὶς ἄλλο· ἢ ὅα 4, 1 μήπως.

ἦδος ἡδονή ἐν 16, 40 ἐκ τοῦ ἦδος ἡ δοτ. σφιν (τοῖς Θεσσαλοῖς ἄρ-
χουσι) καὶ ἡ γεν. τῶν (βοῶν, προβάτων κλπ.).

ἦμεν, ἀττ. εἶναι.

ἦν 8, 26 ἰδοῦ.

ἦνθον, ες, ε (ἐνθεῖν, ἐνθῶν κλπ.), ἀττ. ἦλθον κλπ.

ἦξῶ, ἀττ. ἦξω.

ἦπειρώτας (= στεριανός) ἐν 21, 58 εἶναι ὁ ἰχθὺς ὡς ἐξαχθεὶς εἰς τὴν
ζεῆραν καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ διαφύγῃ.

Ἥρα : ἐν 4, 22 ἀναφέρει αὐτὴν ὁ Βάττος, διότι ἦτο ἡ πολιούχος θεὰ τῶν
Κροτωνιατῶν. ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν 15, 64 πῶς ὁ Ζεὺς ἔλαβε
σύζυγον τὴν Ἥραν. Κατὰ τὸν μῦθον ὁ Ζεὺς κατέφυγεν ὑπὸ μορφήν
κόκκυγος εἰς τὰ γόνατα τῆς Ἥρας ἐν καιρῷ ψύχους· ἡ Ἥρα ἠσθάνθη
οἶκτον πρὸς τὸ πτηνὸν καὶ, ὅταν ὁ Ζεὺς ἀνέλαβε τὴν πραγματικὴν του
μορφήν, ἐδέχθη νὰ γίνῃ σύζυγός του.

ἦράσσο ἄορ. τοῦ ἔραμαι (= ἐρῶ) ἀγαπῶ, ποθῶ.

ἦς 4, 49 γ' ἐν. πρόσ. τοῦ πρτ. τοῦ εἰμί.

ἦστην γ' πρόσ. δυτικ. τοῦ πρτ. τοῦ εἰμί.

ἦῶν ἀκτῆ· ἐπ' ἦῶνι κόματα μετρεῖν 16, 60 παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐπιχει-
ροῦντων τὰ ἀδύνατα (βλ. καὶ διαειδής).

θαητός, ἰων. θηητός, ἀττ. θεατός θαυμάσιος.

θανοίσας αἰολ., ἀττ. θανούσης.

θάρσεισ(α) αἰολ., θαρροῦσα, μὲ ἐμπιστοσύνην, μὲ προθυμίαν (28, 3).

θᾶσαι, ἀττ. θέασαι θασόμεναι, ἀττ. θεασόμεναι.

θερίστριον λεπτόν γυναικεῖον ἐπανωφόριον (εἶδος σημερινῆς ἐσάρ-
πας) τὸ αὐτὸ μὲ τὸ ἀμπέχορον (15, 21, 39, 71).

θεσπέσιος ἀνέκφραστος, φοβερός, πλεῖστος.

Θεύγενις ἡ σύζυγος τοῦ Νικίου.

θεῶν 15, 79 θηλ.

θῆλεια κλπ. 15, 145 : αὐτὸ τὸ «θηλυκὸν» (ἡ αἰοιδὸς) εἶναι ἓνα πλάσμα
(χοῆμά τι) πολὺ ἱκανόν.

θῆν μόριον βεβαιωτικὸν ἐγκλιτ.

θησεύμεσθ'(α) μέσ. μέλλ. τοῦ τίθεμαι.

θλιβομένα, στενώχωρος, ἦτο ἡ καλύβη τῶν ἀλιέων (21, 28) ὡς κει-
μένη ἐν στενῷ χώρῳ μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν βράχων.

θολία πῖλος κωνικός καὶ πλατύγυρος.

θορυβέω ταράσσω, θορυβῶν ἐκδιώκω.

θυμαρέω εὐαρεστοῦμαι.

θύωντι, ἀττ. θύωσι.

ιάλεμος θρηνητικὸν ἄσμα, μοιρολόγι· τὸν *ιάλεμον* ἀρίστευσε, 15, 98
ἔλαβε τὸ βραβεῖον, ἐκρίθη ὡς ἡ ἀρίστη ἀοιδὸς *ιαλέμου*.

Ίάων, ἀττ. *Ίων*. *Ίάων* ἀνὴρ 16, 57 ὁ Ὀμηρος· αἱ ἀοιδαὶ αὐτοῦ ὄνασαν, ὠφέλησαν, ἐδόξασαν τὸν Ὀδυσσεά, τὸν Εὐμαιον κλπ.

ιγνύα, ἡ, τὸ ὅπισθεν τοῦ γόνατος μέρος· ἐν 26, 17 αἱ Βάχχαι ἀνεσήκωσαν τὰ φορέματά των μέχρι τῆς ιγνύας καὶ ἐσχημάτισαν οὕτως ἐπάνω ἀπὸ τὴν ζώνην μεγαλύτερον κόλπον· τὸ ἀντίθετον δηλ. ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἔπραττον (15, 134) αἱ θρηνοῦσαι τὸν Ἄδωνιν.

Ἰθάλιον πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης.

ἶδες 15, 25, ἀττ. εἶδες, βλ. ὦν . . .

Ἰερος αἰολ., ἀττ. *ιερός*. 28, 7 ὁ Νικίας ἦτο *ιερὸν φυτὸν τῶν Χαρίτων* ὡς ποιητής.

Ἰλαθι (εὐχρ. μόνον εἰς τὴν προστακτ.) γενοῦ Ἰλεως, εὐμενής.

ἰλιός, ὁ, « τρῦπα », « φωλιά ».

ἰμερόφωνος αἰολ., ἔχων φωνὴν θελκτικὴν.

Ἰνώ θυγάτηρ τοῦ Κάδμου.

Ἰουλος τὸ κατὰ πρῶτον φυόμενον χροῶδες γένειον τῶν νέων· *καταβάλλω* πρῶτον ἱ. 15, 85 βγάζω τὰ πρῶτα γένεια.

Ἰρηξ ὄμηρ., ἀττ. *ιέραξ*.

Ἰρον αἰολ., ἱερὸν, ναός· 28, 4 : τὸ ἐν Μιλήτῳ ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης ἦτο *χλωρὸν ὑπ' ἀπάλῃ καλάμῳ*, διότι περιεβάλλετο ὑπὸ καλάμων πρασίνων καὶ τρυφερῶν.

Ἰσαντι, ἀττ. *ἴσασι*.

ἴσασι, ἀττ. *οἶδε* 15, 146 : ἡ ἀοιδὸς εἶναι εὐτυχής, διότι γνωρίζει τόσα πράγματα.

ἰσομάτωρ ἴσος τῇ μητρὶ κατὰ τὸ μέγεθος.

ἴσος : *ἴσα δ' ἦν ψεύδεσιν ὄψις* 21, 64 τὸ ὄνειρόν σου ἦτο ἴσον μὲ τὰ ψεύδη, ὅλως ψευδές.

ἰστός ἀργαλειός· *πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἰσῶ* ; 15, 35 πόσον σοῦ ἐστοίχισεν, ἕως ὅτου ἐτελείωσεν ἡ ὕφανσις καὶ κατέβασες τὸ ὕφασμα ἀπὸ τὸν ἀργαλειόν ;

ἰυκτὰ (ὀνομαστ.) λιγυφθογγος.

κα (και έκθλ. κ'), όμηρ. κε(ν), άττ. άν, δυνητικόν μόριον.

καθαρός (λειμών) άναπεπταμένος, άνοικτός.

καθίζευ, άττ. καθίζου.

κακός: κακόν τέλος δωσών (ένν. σοι) 4, 47 δια νά σοϋ δώσω κακόν τέλος, νά σέ σκοτώσω.

κακοχράσμων δύστροπος, κακορίζικος.

κάλαμος έν 21, 10 καλαμίδι τοϋ ψαρεύματος.

καλλίστα έν 15, 62 δυϊκός. 'Η γραΐα άποτείνεται και εις τήν έρωτή-
σασαν αυτήν Γοργώ και εις τήν Πραξινόην.

καλός: έν καλῷ εἰμές (άττ. εσμέν) έν άσφαλει εἶμεθα.

κάμνω κουράζομαι, έξαντλοῦμαι, κακοπαθῶ· οὔτι καμείσθε 8, 68 δέν
θα κακοπεράσετε· ό βοσκός χαριτολογῶν λέγει εις τὰ πρόβατά του
ότι δέν πρέπει νά διστάσουν νά τρώγουν άφθονον χόρτον, διότι αυτό
θα φυτρώση πάλιν και δέν ύπάρχει κίνδυνος νά στερηθοῦν αὐτοῦ
άργότερον κάμνω βωμόν 26, 5 ιδρύω βωμόν.

κάποι έν 15, 113 εἶναι οἱ λεγόμενοι 'Αδώνιδος κήποι, ταχέως άναπτυσ-
σόμενα, αλλά και ταχέως μαραινόμενα φυτά και άνθη, τὰ όποια έκαλ-
λιέργουν έντός πολυτελῶν δοχείων (έν ταλαρίσκοις άργυρέις)
κατά τήν έορτήν τοϋ 'Αδώνιδος ως σύμβολα τῆς έφημέρου νεότητος.

καταδαίνυμαι κατατρῶγω.

καταπτυχής έχων πολλές πτυχάς, « σουφρωτός ».

κατασμύχω κατακαίω, μαραίνω.

κήγών και έγώ· έν 9, 8 ό Δάφνις έννοεῖ ότι και αυτός, ως έν γένει
οἱ βουκόλοι (χω βουκόλος), ἄδει καλῶς.

Κήιος (= Κεῖος, έκ Κέω) **άοιδός** ό ποιητής Σιμωνίδης (556-468 π. X.).

κήκ και έκ· κήκ τούτω 8, 92 και έκτοτε.

κήμ' (κρᾶσις και έκθλ.) = κήμέ, άττ. κάμέ.

κήν και έν.

κήνος, δωρ. και αιολ., έκεινος.

κής και ές. κής ώρας κήπειτα 15, 74 και αυτό τὸ έτος και τὰ έπόμενα·
πρβλ. τὸ ήμέτερον « και τοϋ χρόνου και πάντα ».

κινεῦ, άττ. κινου.

Κίρικα, Κίρικη, ή έκ τῆς 'Οδυσσειάς γνωστή μάγισσα· 9, 36 : τὸ ποτόν
τῆς Κίρικης δέν δύναται νά βλάψη τούς φίλους τῶν Μουσῶν, διότι ή
έκ τῆς ποιήσεως και τῆς μουσικῆς εὐγενής ήδονή προφυλάττει αὐτούς
άπό τὰς χυδαίας ήδονάς, αἱ όποῖαι άποκτηνώνουν τόν άνθρωπον.

κίστα, ἄττ. κίστη, κιβώτιον πλεκτόν.

κλῆξ κλείς.

κλισμός, ὁ, ἀνάκλιτρον, κλίνη.

κνύζα (καὶ κόνυζα), ἡ, εἶδος φυτοῦ, ἀγριοθρούμπι.

κνώσσω κοιμῶμαι· μὴ κνώσσω 21, 65 «στὸν ζύπνο σου».

κόλπος τὸ ἄνωθεν τῆς ζώνης χαλαρωμένον μέρος τῆς γυναικείας ἐσθῆτος· ἐν 15, 134 αἱ γυναῖκες λούσαι τὴν ζώνην ἀνιάσι τὸν κόλπον ἐπὶ τὰ σφυρά, δηλ. ἀφήνουν τὸ φόρεμα νὰ πέσῃ μέχρι τῶν ἀστραγάλων καὶ ἀποκαλύπτουν τὸ στῆθος.

κόμαρος, ἡ, κουμαριά.

κομάω (κομόωντι, ἄττ. κομῶσι) φέρω μακρὰν κόμην, κυματίζω, ἀφθονῶ.

κόπτοισα αἰολ., ἄττ. κόπτοισα.

Κορίνθιοι 15, 91 : τὰς Συρακούσας ἵδρυσεν (730 π.Χ.) ὁ Κορίνθιος Ἄρχίας, ὥστε οἱ Συρακούσιοι ἦσαν Κορίνθιοι ἄνωθεν (ἀπὸ τοῦς προγόνους των).

κορῦνα «γυλίτσα»· ἐλέγετο καὶ λαγωβόλον.

κοσμῶ : κοσμεῖν καλόν τι χρῆμα 15, 24 ὅτι ὀργανώνει κατὰ ὥραϊον.

κόχλος ὁ, μέγα κογχύλιον (τὸ δστρακον τοῦ στρόμβου).

Κραννώνιος τῆς ἐν Πελασγιώτιδι τῆς Θεσσαλίας Κραννῶνος.

κρεανομέω, μοιράζω τὸ κρέας (τοῦ θύματος).

κρέσσον, ἄττ. κρεῖττον.

Κρεῶνδαι ἀπόγονοι τοῦ Κρέοντος, Θεσσαλοῦ ἄρχοντος.

κρηπίς στρατιωτικὸν ὑπόδημα, «ἀρβύλα»· παντᾶ κρηπίδες 15, 6 παντοῦ «ἀρβύλες», δηλ. στρατιῶται.

κρίνω : κρίνω ἐνύπνια ἐξηγῶ ὄνειρα· πρβλ. ὄνειροκρίτης.

κροτῶ : ἐξ ἀπάτας κεκροτημένοι 15, 49 πλασμένοι ἀπὸ ἀπάτην, ἀπατεῶνες «ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια».

Κύνκος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος· ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως· ἐγένετο λόγος περὶ αὐτοῦ εἰς τὰ Κύπρια ἔπη, ἔπος ἀπολοεσθέν· ἦτο θῆλυς ἀπὸ χροῖης, πολὺ λευκὸς ὡς αἱ γυναῖκες.

Κυμαίθα ὄνομα ἀγελάδος.

κυνάς, -άδος, ἡ ἀνήκουσα εἰς κύν· κυνάδες (ἐνν. τρίχες) σκυλότριχες.

κυνοθαρσῆς θρασύς, ἀναιδής ὡς κύων.

κύρτος, ὁ, καλάθι τοῦ ψαρεύματος, «κιοῦρτος», «κοφινέλλο».

κῶσας, τό, πληθ. κῶσα, δέρμα προβάτου.

κώμυς, -υθος, ἡ, δέμα («ἀγκαλιά») χόρτου.

κῶρος, ὄμηρ. *κοῦρος*· ἐν 15, 20 οἱ Ἐρωτες ἦσαν κατεσκευασμένοι ὑπὸ μορφῆν παιδίων.

κωτίλλω φλυαρῶ.

κωτίλος φλύαρος.

λαβύρινθος ἐκ σχοίωνων δίκτυον.

λαγωβόλον ῥάβδος ποιμενική, « γιλίτσα »· ἐλέγετο καὶ κορύνα.

λάζευ προστ. ἐνεστ. τοῦ *λάζομαι*, λαμβάνω.

λαθόμαν ἐν 21, 25 : *μη λαθόμαν* : « μήπως ἔχασα τὴν ἔννοιαν τοῦ χρόνου ; »

Λακίνιον ἀκρωτήριον παρὰ τὴν Κρότωνα· ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο περίφημον ἱερὸν τῆς Ἥρας.

λαλεῦμες, ἄττ. *λαλοῦμεν*.

Λάμπουρος ὄνομα κυνὸς (ἔχοντας λάμπουσαν, δηλ. ἐρυθρωπὴν οὐράν, ὁμοίαν πρὸς τὴν τῆς ἀλώπεκος).

Λαμπριάδας 4, 21 : ἄγνωστον ἂν ἦτο ἐπώνυμος ἦρως δήμου τινὸς τῆς Κρότωνος ἢ δημότης τις, διὰ τὸν ὅποιον ὁ Βάττος ἐκφράζεται δυσμενῶς· τοὶ τῷ Λαμπριάδα εἶθε λάχοιεν τοιοῦνδε οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸν δῆμον τοῦ Λ. εἶθε νὰ λάβουν τοιοῦτον ἰσχνὸν ταῦρον εἰς τὸ μερίδιόν των κατὰ τὴν διανομὴν τῶν κρεάτων τῆς θυσίας.

Λαπίθαι μυθικὸν ἔθνος τῆς Θεσσαλίας.

λάρναξ κιβώτιον, « κασέλλα ».

λάσδεο προστακτ τοῦ *λάσδομαι* (καὶ *λάζομαι*) λαμβάνω. λ. τὰς σύριγγας 8, 84 δηλ. καὶ τὴν ἰδικήν σου, τὴν ὅποιαν κατέθεσας διὰ τὸ στοίχημα, καὶ τὴν τοῦ Μενάλκκα.

λασεύμεσθ' (α) μέλλ. τοῦ *λάθομαι* (*λήθομαι*, *λανθάνομαι*) λησμονῶ.

λάσιος (ἐπὶ δένδρου) πυκνόφυλλος, φουντωτός.

Λάτυμνον ὄρος παρὰ τὴν Κρότωνα.

λαχῶν 8, 30 κληρωθεῖς.

λέγομες ἐν 15, 15 εἶναι ἀναύξ. παρατ., ἐνν. αὐτῶ.

λελόγχω δωρ. πρκμ. τοῦ *λαγχάνω*.

λέμβος ἄρσ.

Λέπαργος ὄνομα μόσχου λευκοῦ κατὰ τὴν κοιλίαν ἢ τὰ πλευρά, « Τρυγόνης ».

Λῆναι = Βάχχαι (δὲ ἰδέ).

λιγυρὸς ὀξύφωνος, διαπεραστικός, θρηνητικός.

λίψ ὁ ΝΔ ἄνεμος, «γαρμπής».

λόγος ἐν 21, 32 ῥητόν, ἀπόφθεγμα.

λοιπὸν ἐν 21, 59 εἰς τὸ μέλλον· ἐν 21, 61 λοιπὸν (μὲ τὴν σημερινὴν σημασίαν).

λύγραις 28, 20, αἰολ. αἰτιατ. πληθ., λυγρός, βαρείας, ὀλεθρίας.

Λυκίων ἀριστήεις 16, 48 ἦσαν ὁ Σαρπηδῶν, ὁ Γλαῦκος, ὁ Πάνδαρος.

λυσοῆν 4, 11 βλ. πείθω.

λῶ θέλω, ἐπιθυμῶ· λῶντι γ' πληθ.

λώια τὰ ἀγαθὰ, ἢ εὐτυχία.

μᾶ μπά! (συντετμημένος τύπος τοῦ μάτηρ, χρησιμοποιούμενος ὡς ἐπιφώνημα).

μᾶζα, ἢ, κρίθινος ἄρτος.

μακέλα, ἄττ. μακέλη, «τσάπα»· καὶ τύπος μάκελλα· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν δίκελλαν (δὶς καὶ κέλλω = ὠθῶ), ἥτις εἶχε δύο ὀδόντας, ἢ μάκελλα εἶχε μόνον ἓνα.

μακρὸν 4, 37 δυνατά.

μάλευρον ἄλευρον.

μαλὶς μηλέα.

μᾶλον, ἀ') ὄμηρ. μῆλον πρόβατον, β') (ὡς ἐν 8, 79) μῆλον (ὁ καρπός).

μαλοπάραυος (μαλός = λευκός) λευκοπάρειος.

μάν, ἄττ. μῆν· καὶ μάν 4, 23 καὶ ὅμως.

μανιώδης εἶναι ὁ Διόνυσος ὡς ἐμπνέων ἱερὰν μανίαν, ἐνθουσιασμόν.

μαντεύομαι ἐν 21, 45 αἰσθάνομαι, «μυρίζομαι»· ὁ νοῦς : ὅπως ὁ κύων καὶ κοιμώμενος «μυρίζεται» τὸν ἄρτον, οὕτω καὶ ὁ ἀλιεὺς ἐννοεῖ καὶ ἐν ὀνείρῳ ἀκόμη ἂν ὁ ἰχθύς, ὁ ὁποῖος «ἐτσάμπησε», εἶναι μεγαλύτερος ἢ μικρός.

μανύω, ἄττ. μῆνώ, φανερώνω.

ματεύω ἐρευνῶ· τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις 21, 65 ἐνν. τὰ ὅποια εἶδες εἰς τὸν ὕπνον σου.

μάτηρ 26, 20 ἢ Ἀγαθή.

μειλίσσω περιποιῶμαι, φιλοξενῶ.

μελεδαίνω φροντίζω, μεριμνῶ, «γνοιάζομαι».

μελεδώνη φροντίς, μέριμνα, λύπη.

μελικτάς τις 4, 30 καλὸς μουσικός.

μελίτεια, ἡ, μελισσοβότανον.

Μελιτώδης ἡ Περσεφόνη. Τὰς ἱερείας τῆς Δήμητρος (μητρὸς τῆς Περσ.) οἱ παλαιοὶ ἐκάλουσαν *μελίτεια*, ὡς μύστιδας τῆς κάτω θεᾶς. Ἐν 15, 94 ἡ Πραξινοῦ ἐπικαλουμένη τὴν Περσεφόνην εὐχεται νὰ μὴ ὑπάρξῃ (μη φύη εὐκτ.) ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος νὰ γίνῃ κύριός των πλὴν ἐνός (τοῦ συζύγου ἐκατέρας· κατ' ἄλλους ἐρμηνευτὰς : τοῦ Πτολεμαίου).

μεμελημένος προσφιλής.

μερίζου, ἄττ. *μερίζου*· ἐν 21, 31 ὁ Ἀσφαλίω καθιστᾷ τὸν σύντροφόν του κοινῶν τῶν ὀνείρων του, ὅπως εἶναι καὶ τῆς ἄγρας τῶν ἰχθύων μέτοχος.

μῆλον 4, 10 πρόβατον.

μήρινθος, ἡ, σχοινίον, σπάγος.

μικκός μικρός.

Μιλαιτίς Μιλήσια. Εἰς τὴν Μίλητον καὶ τὴν Σάμον παρήγετο ἀρίστης ποιότητος ἔριον καὶ ἤκμαζεν ἡ βιομηχανία του· ἐν 15, 126 οἱ Μιλήσιοι καὶ οἱ Σάμιοι ἀναγνωρίζουν ὡς προϊόντα τοῦ τόπου των (κλίνα ἀμὰ = ἡμετέρα), λαμπρὰ ἄρα, τὰ σκεπάσματα τῆς κλίνης τοῦ Ἀδώνιδος.

Μίλλατος αἰολ., Μίλητος.

Μίλων 4, 6 ἀθλητὴς τις ἐκ Κρότωνος, ὁμώνυμος περιφήμου παλαιοῦ (τοῦ ἕκτου αἰῶνος π. Χ.) ἀθλητοῦ, Κροτωνιάτου καὶ αὐτοῦ.

μινύθω μικραίνω.

μιτύλα (αἴξ) ἄκρωτος, « σούτα ».

μνᾶν γεν. πληθ. τοῦ *μνᾶ* 15, 36 σύντ. : (κατέβα μοι) πλέον ἢ δύο *μνᾶν* καθαρῶ ἀργυρίω.

μνάσης, ἄττ. *μνήσης* (τοῦ *μιμησῶ*).

μναῖστις ἀνάμνησις.

Μοῖσα αἰολ., Μοῦσα.

Μορμώ, ἡ, φοβερὸν τέρας, δι' οὗ ἐξεφόβουν τὰ παιδιά, «μπαμπούλας». *μορμώ* ἐν 15, 40 ἐπιφώνημα πρὸς ἐκφόβησιν τοῦ Ζωπυρίωνος, ὅστις ἤθελε νὰ συνοδεύσῃ τὴν μητέρα του.

μουσίσδω, *μουσίζω*, ἄδω.

μυκητᾶν, δωρ. γεν. πληθ., *μυκητῶν* μυκωμένων.

μύρομαι θρηγῶ.

μωμάομαι φέγω, μέφομαι, κατηγορώ.

Ναῖς, άπτ. Νηίς, νύμφη συζευχθεῖσα τόν Δάφνιν.

νάσω, άπτ. νήσου.

Νείλευς αἰολ., Νηλεύς, υἱός τοῦ Ἀθηναίου Κόδρου, οἰκιστής τῆς Μιλήτου.

νένασται παθητ. πρκμ. τοῦ νάσσω συσσωρεύω.

νένιμμαι : 15, 32 βλ. κοῖος.

νεόδρεπτος : ν. βωμός βωμός ἐκ κλάδων, οὗς ἄρτι ἔδρεψαν.

Νήαιθος, ὁ, ρυάκιον παρά τήν Κρότωνα.

νήλιπος ἀνυπόδητος.

νήμα 15, 27 : τὸ ἐχρησιμοποιεῖ ἡ Πραξινόη διὰ τὸ ἐργόχειρόν της· ἡ Πραξινόη δι' εἰρωνικῆς ἐπιπλήξεως συνιστᾶ εἰς τήν Εὐνόην νά μὴ τὸ ἀφήσῃ πάλιν εἰς τὸ μέσον καὶ ἐξαπλωθῇ ἐπάνω του ἡ γαλή, ὅπως ἔγινε ἄλλην φοράν.

νικασεῖν, άπτ. νικήσειν· ἐν 8, 7 ὁ Μενάλκας πιστεῦει ὅτι θά νικήσῃ τόν Δάφνιν (*tu = σε*, άντικ. τοῦ νικασεῖν), ἐὰν ἀφεθῇ ἐλεύθερος νά τραγουδήσῃ ὅσον θέλει.

Νικίας Μιλήσιος ἱατρὸς καὶ ποιητής, φίλος τοῦ Θεοκρίτου.

νίτρον σόδα ἢ ποτάσσα· μετ' ἐλαίου συμπεφυρμένον ἐχρησίμευεν ὡς σάπων.

νιφόεις χιονώδης, κεκαλυμμένος ὑπὸ χιόνων.

νυός, ἡ, νύμφη, νεόνυμφος· 15, 77· κατά τι γαμήλιον ἔθιμον αἱ φίλαι τῆς νύμφης προσποιοῦντο ὅτι ἤθελον νά εἰσέλθουν μετ' αὐτῆς εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον καὶ νά μὴ τήν ἀφήσουν εἰς τὸν γαμβρόν· ἀλλ' ὁ παράνυμφος ἔκλειε (ἀποκλάξας) τήν θύραν καὶ ἔλεγεν εἰς αὐτάς χαριτολογῶν « ἔνδοι πᾶσαι » μέσα εἶναι ὅλαι (ὅσαι πρέπει νά εἶναι μέσα, ἡ νύμφη δηλαδή).

νύσσω κεντῶ· 21, 50 βλ. ὑπομμινάσκω.

νωδός ὁ ἐστερημένος ὀδόντων· βλ. ὄρα.

Ξεινοδόκος ξενοδόχος, ὁ δεχόμενος τοὺς ξένους.

δ, άπτ. δς (15, 86).

δζος, ὁ, κλάδος.

οἶ 28, 23 αἰολ., άπτ. οἶ (προσωπ. άντων.).

- οἰκωφελία** ἐπιμέλεια τοῦ οἴκου, νοικοκυριό· βλ. ἐπάβολος.
- οἰνοχόον** 15, 124 τὸν Γανυμήδην.
- οἷς**, ἀττ. οἷς πρόβατον, προβατίνα.
- οἴσεῦμες**, ἀττ. οἴσομεν.
- ὄκα**, ἀττ. ὄτε.
- ὄκά**, ἀττ. ὄτέ.
- ὄκκα** (καὶ μετ' ἐκθλ. πρὸ δασείας ὄκχ') ὅταν (ἐκ τοῦ ὄκα + κα, ὅπως τὸ ὅταν ἐκ τοῦ ὄτε + ἄν).
- ὄκοιός**, ἀττ. ὄποϊός· ὄκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμα 15, 32 ὁ νοῦς : ἐνίφθην κακῶς, ὄχι ὅπως ἤθελα.
- ὄλβιος** πλούσιος· ἐν ὄλβίῳ (γεν.) 15, 24 ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ὄλβιου.
- ὄλοφυγγών**, ἡ, φλύκταινα ἐπὶ τῆς γλώσσης· κατὰ τινα λαϊκὴν πρόληψιν ἔβγαζαν φουσαλίδα ἐπάνω εἰς τὴν γλῶσσαν οἱ κατακρατοῦντές τι, τὸ ὅποιον εἶχε δοθῆ εἰς αὐτοὺς πρὸς φύλαξιν· ἐν 9, 30 ὁ νομεὺς ὁ ἀκούσας τὰ τραγούδια τοῦ Δάφνιδος καὶ τοῦ Μενάλκα αισθάνεται ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὰ κρατήσῃ διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ ἔχει τὴν υποχρέωσιν νὰ τὰ διαδώσῃ διὰ τοῦτο παρακαλεῖ τὰς Μούσας νὰ φροντίσουν διὰ τὴν διάδοσιν (φαίνετε), διὰ νὰ μὴ πάθῃ ὅ,τι ἐπάθαιναν οἱ παρανόμως κατακρατοῦντές τι (μῆπω φύσω ὄλοφυγγόνα).
- ὄλοχος** αἰολ., ἄλοχος, σύζυγος· ὄλ. Νικιάα (ἐπιθ.) τοῦ Νικίου.
- ὄμαλός** : ὄμαλοι ἀλλάλοι 15, 50 « ὄλοι ἕνα κόψιμο ».
- ὄμαρτέω** συνοδεύω, φυλάττω· πολλαῖσιν (ἐνν. ἀμνάσιν) ὄμαρτέω 8, 64 πρβλ. Σοφ. Οἰδ. Τ. 1125 : ποίμναις συνειπόμην.
- ὄμῶς** ὁμοῦ.
- ὄνασις**, ἀττ. ὄνησις, ὠφέλεια· ἐν 16, 23 ἐκ τοῦ ὄνασις ἡ γεν. πλοῦτου καὶ ἡ δοτ. φροσέουσιν.
- ὄνειρον** 9, 16 : ἐν ὄνειρῳ παρουσιάζονται εἰς τὸν ἄνθρωπον πολλὰ εὐχάριστα· αὐτὰ τὰ ἔχει ὁ Μενάλκας εἰς τὴν πραγματικότητα.
- ὄνίναμαι** ὠφελοῦμαι· ὄνάθην 15, 55, ἀττ. ὄνήθην, ὠφελήθην, ἐκέρδισα.
- ὄνομαι** ψέγω, μέφομαι.
- ὄπάζω** δίδω, προσφέρω· ὄπασσαι 28, 16 αἰολ., ἀπρμφ. ἀορίστου· ὄπασσομεν 28, 9 ὑποτακτ. ἀορ.
- ὄπισθεν** 15, 56 ἐνν. τῶν ἵππων.
- ὄπλότερος** (ἄνευ θετικοῦ) νεώτερος, μεταγενέστερος.

ὄππα αἰολ., ὄπου.

ὄπως αἰολ., ὄπως.

ὄπῳπει δωρ. πρkm. τοῦ ὄρῳ.

ὄργια μυστήρια· ἐν 26, 13 ἡ Αὐτονόη ἀνέτρεψε (σὺν δ' ἐτάραξε) τὰ ὄργια, δηλ. τὰ εἶδη (βωμούς καὶ ἱερά σκεύη) τῆς μυστικῆς βακχικῆς ἱεροτελεστίας.

ὀρέγομαι (ἐπὶ ἰχθύος) «τσιμπῶ» (τὸ δόλωμα.)

ὀρέοντι καὶ (συνηρ.) **ὀρεῦντι**, ἀττ. ὄρῳσι.

ὄρη, ἀττ. ὄρα· ὄρη ὄρῳρον αὐτῶ 15, 2 κοίταξε, φρόντισε (δηλ. φέρε) ἐνα κάθισμα δι' αὐτὴν (διὰ τὴν κυρίαν).

ὀρίνω παρακινῶ, παρορμῶ, προτρέπω.

ὀρμιᾶ ἄρμιδι, πετονιά.

ὄρος ἐν 26, 2 ἐννοεῖ τὸν Κιθαιρῶνα.

ὄς αἰολ., ἀττ. ὄς.

ὄσσιχος 4, 55 πόσον μικρός.

οὔθαρ, -ατος, τό, μαστός.

ὄχλος: πολλῶ ὄχλω (γεν.) 15, 5 μέσα ἀπὸ τόσον πλῆθος.

ὄψις ὄνειρον· ἴσα δ' ἦν φεύδουσιν ὄψις 21, 64 τὸ ὄνειρόν σου ἦτο ἴσον μὲ τὰ ψεύδη, ὅλως ψευδές.

παίγιον: 15, 50 κακὰ παίγνια «κατεργάρηδες».

παλύνω πασπαλίζω, βαντίζω, καλύπτω.

Πάν ἀρκαδικὸς ἀγροτικὸς θεός, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ.

παντᾶ πανταχοῦ· 21, 53 ἐξ ὀλοκλήρου.

πάρ παρὰ (ἀποκοπή).

πάραρος, ὄμηρ. παρήρορος, ἀνόητος, κακοκέφαλος· ἐν 15, 8 ἡ Πραξινόη ἐννοεῖ τὸν σύζυγόν της.

παρελᾶντα, ἀττ. παρελῶντα, ὀδηγοῦντα.

παρέρπω ἔρπω κρυφίως, «διπλαρώνω».

παρέρχομαι πείθω, ἐξαπατῶ (πρβλ. Ἰλιάδ. Α 132)· παρελθεῖν ἄνδρα βεβλαμμένον φιλοκερδείῃ 16, 63 μεταπεῖσαι ἄνδρα μεμωραμένον ὑπὸ τῆς φιλαργυρίας.

παρέχοντι, ἀττ. παρέχουσι.

πασάμενος μτχ. μέσ. ἀορ. ῥήματος μὴ ἀπαντῶντος κατ' ἐνεστ. πασάμενος ἐπίτασσε 15, 90 ἀγοράσας διάτασσε, δηλ. εἰς τοὺς δούλους σου νὰ διδῆς διαταγὰς, ὅχι εἰς ἡμᾶς.

πεδά αἰολ., μετά· πεδ' Ἰαόνων 28, 21 μετά τῶν Ἰαόνων.

πίθω : πείσαι καὶ καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν 4, 11, πείσειεν ἂν καὶ τοὺς λύκους αὐτίκα λυσσᾶν θὰ ἠδύνατο (δηλ. εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο) νὰ πείσῃ καὶ τοὺς λ. νὰ καταληφθοῦν ὑπὸ λύσσης καὶ νὰ κατασπαράξουν τὴν ἀγέλην, ἀφοῦ αὕτη οὕτως ἢ ἄλλως θὰ καταστραφῆ ἐγκαταλειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἴγωνος. (Σαρκασμός.)

πεινᾶντι, ἄττ. *πειῶντι* ἐν 15, 148 ἐνν. αὐτῶ (τῶ ἀνδρί).

πεῖρα 15, 62 προσπάθεια.

πέκω ξαίνω, κτενίζω, κουρεύω· δις *μάτερες ἄρων μαλάκοις πόκοις* (αἰολ. αἰτιατ.) *πέξαντ' αὐτοένει* 28, 13 δις ἐντὸς τοῦ ἔτους αἱ ἀμνάδες θὰ ἔπρεπε νὰ καροῦν (καὶ νὰ προσφέρουν) τὰ μαλακὰ μαλλιά των (διὰ νὰ εὔρῃ ἀπασχόλησιν ἢ φίλεργος καὶ ἀκαταπόνητος Θεύγενις, διότι τὸ προῖον μιᾶς κουρᾶς δὲν ἀρκεῖ εἰς αὐτήν).

Πελαγοῖ 15, 142 οἱ παλαιότατοι κάτοικοι τῆς Πελοποννήσου· ἦσαν τὰ ἄκρα, αἱ κορυφαί, οἱ ἐξοχώτατοι τοῦ Ἄργους.

Πελοπηάδαι Πελοπίδαι, ἀπόγονοι τοῦ Πέλοπος.

πέλω εἶμαι, εὐρίσκομαι.

πενέστης ἐργάτης· οἱ π. ἦσαν δουλοπάροικοι τῆς Θεσσαλίας καὶ ἀπέτελουν τάξιν ἀντίστοιχον πρὸς τὴν τῶν εἰλώτων τῆς Λακωνικῆς.

Πενθεὺς ἔγγονος τοῦ Κάδμου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν· τὴν ὑπ' αὐτοῦ βεβήλωσιν τῶν βακχικῶν ὀργίων καὶ τὸν οἰκτρὸν θάνατόν του ἔλαβεν ὡς ὑπόθεσιν τῶν *Βακχῶν* του ὁ Εὐριπίδης.

πένθημα πένθος, ἀντικείμενον πένθους.

περικλῶμαι 21, 48 κύπτω.

περίσπλαγχνος μεγάλθυμος.

περιστέλλω φροντίζω, περιποιοῦμαι.

περονατρίς γυναικεῖον φόρεμα, τὸ ἄλλως λεγόμενον (15, 34) *ἐμπερόναμα*.

πετεηνὸς πετερωτός· *πετεηνά* καὶ *ἐρπετά* 15, 48 : εἰς τὰ γλυκύσματα τὰ προσφερόμενα εἰς τοὺς θεοὺς ἔδιδον κατὰ ἔθιμον τῆς λατρείας μορφήν πτηνῶν καὶ ἄλλων ζώων.

πῆ ποῦ.

πηὸς συγγενής.

πήποκα (καὶ μετ' ἔκθλ. πρὸ δασείας *πήποχ'*), ἄττ. *πώποτε*.

πιάξας, ἄττ. *πιέσας*, συλλαβών.

Πῖσα πηγὴ ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς Ἡλίδος, ἐξ ἧς ὠνομάσθη καὶ αὐτὴ ἡ Ὀλυμπία.

πλάθαιον πλαστήριον, πλατεῖα σανίς, ἐπὶ τῆς ὁποίας πλάθουν γλυκύσματα.

πλανάομαι 15, 67 χάνομαι.

πλάνος : πλάνος ἐδωδὰ ἀπατηλὸν φαγητόν, δόλωμα.

πλαταγέω κτυπῶ τὰς χεῖράς μου.

πλατειάσδω, **πλατειάζω**, ὀμιλῶ πλατιά, ἀνοικτὰ (ὅπως οἱ Δωριεῖς διὰ τὰ πολλὰ ἄ).

πλεῖος, ἄττ. πλέως, πλήρης.

πνεῦμα 8, 76 ἐνν. τὰς πόρτιος, ἡ ἀναπνοή, ἡ μυρωδιὰ τῆς δαμάλεως ὁ φίλος τῆς φύσεως καὶ τῆς ποιμενικῆς ζωῆς εὐρίσκει εὐχάριστον (ὡς ἐνηρμονισμένην πρὸς τὸ περιβάλλον) ὄχι μόνον τὴν φωνὴν τῶν μόσχων, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἀναπνοὴν των. Ἄλλοι ἐρμηνεύται θεωροῦντες τοῦτο ὑπερβολικὸν νομίζουσι ὅτι πρόκειται περὶ τῆς πνοῆς τῶν ἀνέμων.

ποθέρω, ἄττ. προσέρω.

ποθέσπερος, ἄττ. προσέσπερος, ὁ πρὸς δυσμάς· ποθέσπερα καὶ τὰ ποθέσπερα πρὸς τὴν ἐσπέραν.

ποθεῦντι, ἄττ. ποθοῦσι.

ποθορῆ, ἄττ. προσορῆ· ποθορῆ τυ 15, 12 προσορῆ σε.

ποῖα πόα, χόρτον, πρασινάδα.

ποικίλα 15, 78 ὑφαντὰ μὲ στολίδια (πλουμιά).

πόκα, ἄττ. πότε.

πόκος (ἐκ τοῦ πέκω) ἔριον προβάτου ἀκατέργαστον, ὄγκος μαλλίου, « ποκάρι », « τουλούπα ». 15, 20 : ἐπειδὴ τὸ μαλλίον, τὸ ὁποῖον ἠγόρασεν ὁ Διοκλείδης, ἦτο πολὺ κακῆς ποιότητος, ἡ σύζυγός του τὸ λέγει κινάδας (σκυλότριχες) καὶ ἀποτίλματα γραιῶν πηρῶν (ξέφτια ἀπὸ παλαιὰ ταγάρια)· **μαλάκοις πόκοις** 28, 12 αἰολ. αἰτιατ. πληθ. ἀντικ. τοῦ πέξαντο (βλ. πέκω).

Πολυδεύκης ὁ ἕτερος τῶν Διοσκούρων, περίφημος πύκτης.

πολύμοχος 28, 8, δηλ. δύσκολος εἰς τὴν κατεργασίαν, εἶναι ὁ ἐλέφας, τὸ ἐλεφαντοστοῦν.

ποπάνευμα πλακούντιον ἐν χρήσει εἰς τὰς θυσίας, γλύκυσμα.

πόρος 21, 14 τὰ μέσα τῆς ζωῆς.

πόρτις νεαρὰ δάμαλις.

- πότ** βλ. *ποτί*.
- ποτάγω**, άττ. *προσάγω*, πλησιάζω.
- ποταῖος**, άττ. *προσηῖος*, ὁ πρὸς ἀνατολάς.
- ποτέθηκα**, άττ. *προσέθηκα* ἐν 15, 37 ὁ νοῦς : μοῦ βγγῆκε ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὴν κούρασιν.
- ποτένης**, άττ. *προσέλης*, πλησιάζης.
- ποτεφύετο**, άττ. *προσεφύετο*, εἶχε πιασθῆ (21, 46).
- ποτέχω** προσέχω.
- ποτί** (καὶ κατ' ἀποκοπὴν *πότ*), άττ. *πρός*· *πότ* ἔριν 15, 10 διὰ νὰ εὐρίσκη ἀφορμὴν ἔριδος, « γιὰ γκρίνια »· *ποτί τὸν λόφον* 4, 46 « τράβα κατὰ τὸ ψῆλωμα »· *πότ τῷ Διὸς* εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Διὸς.
- ποτίκρανον** προσκεφάλαιον, μαξιλλάρι.
- πόντιαν** 15, 14 ἐνοσεῖ τὴν Περσεφόνην, ἥτις ἐλατρεύετο ἰδιαιτέρως ὑπὸ τῶν Συρακουσίων.
- πρῶτος**, **πράτα**, **πρᾶτον** πρῶτος, η, ον.
- πρόαν** (καὶ *πρώαν*), άττ. *πρώην*· τὰ *πρόαν* 15, 15 ἐσχάτως, « τίς πρόαλλες ».
- προσνάχω** (*προσνήχομαι*, *προσνέω*) *ξεσπῶ* (περὶ τῆς θαλάσσης).
- πρότεροι** 16, 50 οἱ παλαιοί.
- πρώαν** βλ. *πρόαν*.
- πρῶκες**, αἰ, σταγόνες δρόσου· δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῷ ἐνικῶ.
- πυκάζω** σκεπάζω.
- πύματος** τελευταῖος.
- πυρρίχος** 4, 20 πυρρός, ξανθοκόκκινος, « κοκκίνης ».
- πυρρός** 15, 53 ξανθοκόκκινος, « ντορής », « βλάχκος ». 15, 130 *ἀρτίχρους*, « πρωτόχουδος ».
- Πύρρος** 15, 140 υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως· ὠνομάζετο καὶ Νεοπτόλεμος. 4, 31 Μιλήσιος ποιητῆς τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς.
- πυρρότριχος** ξανθός, ξανθοκόκκινος.
- ράμνος**, ἡ, εἶδος ἀκανθώδους θάμνου, παλίουρος, « παλιουριά »· ὄνος ἐν *ράμνω*, τό τε *λύχνιον* ἐν *πρυτανείῳ* παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐχόντων ἀυπνίαν, διότι καὶ ὁ ὄνος εὐρίσκόμενος ἐν μέσῳ ἀκανθῶν δὲν δύναται νὰ κοιμηθῆ καὶ ὁ λύχνος τοῦ πρυτανείου τῆς πόλεως ἔπρεπε νὰ μένη πάντοτε ἀνημμένος.
- ροϊκός** καμπύλος, κυρτός.

ρυθμός : και Αὐτονόας ρυθμός αὐτός και ἡ Αὐτονότη ὁμοίως ἐνήργησε.

σακός, ἄττ. σηκός, μανδρί.

Σεμέλα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, μήτηρ τοῦ Διονύσου.

σίγη, ἄττ. σίγα.

σιτέομαι τρώγω.

σίττα (και μετ' ἔκθλ. πρὸ δασείας σίτθ') ἐπιφώνημα τῶν βοσκῶν πρὸς τὰ ποιμνία των.

σκαίρω σκιρτῶ.

σκανά, ἄττ. σκηνή, καλύβη, παράπηγμα (ἐν τῇ ἀγορᾷ).

σκαπάναν 4, 10 : οἱ ἀθληταὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἀγῶνων ὑπεχρεοῦντο πρὸς τοῖς ἄλλοις και νὰ σκάπτουν πρὸς ἄσκησιν.

σκιάς, ἡ, τέντα, « κιάσκι » ἐν 15, 119 ἀπὸ πρασινάδα.

Σκοπάδαι ἐπιφανῆς θεσσαλικὸς οἶκος ἐδρεύων ἐν Κραννῶνι τῆς Πελασγιώτιδος· ἓνα αὐτῶν, τὸν Σκόπαν υἱὸν τοῦ Κρέοντος, ὕμνησεν ὁ Σιμωνίδης.

σκοπιά ὑψηλὸς βράχος.

σμάμα, ἄττ. σμῆμα, σάπων ῥευστὸς, « ἀναλυτὸ σαποῦνι ».

σπῆλυγξ (πρβλ. λατ. spelunca), ἡ, σπήλαιον.

στέριφος στείρος. ἄγονος.

στεφανηφόρος ὁ φέρων τὸν στέφανον τῆς νίκης· 16, 47 *στεφανηφόροι ἵπποι :* ὁ Πίνδαρος ἀπθανάτισε τὸ ὄνομα τοῦ ἵππου *Φερενίκου,* δι' οὗ ἐνίκησεν ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἰέρων ὁ πρεσβύτερος· τὸν αὐτὸν ἵππον ἀναφέρει και ὁ ποιητὴς Βαχυλίδης.

στιβάς, ἡ, στρωμνὴ ἐξ ἀχύρων, βούρλων ἢ φύλλων.

Στομάλιμνον 4, 23 ὄνομα λίμνης τινὸς παρὰ τὴν παραλίαν.

στρόμβος, ὁ, εἶδος μεγάλου θαλασσίου κοχλίου, τοῦ ὁποίου τὸ μὲν κρέας ἐτρώγετο, τὸ δὲ ὄστρακον (ὁ κόχλος) ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς σάλπιγξ.

στιγνὸς γέρων ἐν 16, 41 εἶναι ὁ Χάρων.

συναγείρομαι συνέρχομαι (ἐκ τοῦ τρόμου).

σύνοφρυς « σμιχτοφρύδης ».

σῦριγξ, ἡ, ποιμενικὸς αὐλὸς, φλογέρα· κατεσκευάζετο ἐκ καλαμίσκων, συνήθως ἑπτὰ και ἀνίσων, παραλλήλως τοποθετουμένων, οὕτως ὥστε πρὸς τὸ ἐν μέρος νὰ ἀποτελοῦν εὐθείαν, πρὸς δὲ τὸ ἄλλο κλιμακωτὴν γραμμὴν, και συγκολλημένων πρὸς ἀλλήλους διὰ κηροῦ·

ἐν 8, 18 ὁ Μενάλκας εἶχε κατασκευάσει τὴν ἰδικήν του ἐξ ἑννέα καλαμίσκων (ἐννεάφωνων), ἀπόδειξις δὲ τῆς ἐπιμελοῦς ἐργασίας του εἶναι ὅτι δὲν ἐφείσθη κηροῦ, ἀλλ' ἔθεσεν ἐξ αὐτοῦ τόσον εἰς τὸ ἄνω μέρος, τὸ εὐθύ, τὸ ἐφαπτόμενον τῶν χειλέων τοῦ συρίζοντος, ὅσον καὶ εἰς τὸ κάτω. Παραστάσεις ἐννεαφώνων συρίγγων ἐσώθησαν ἐπὶ νομισμάτων τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Ἀρκαδίας.

συρικτᾶς ὁ παίζων σύριγγα.

συρίσδεν, ἄττ. *συρίπτειν*.

σχίνος, ἡ, μαστιχιά, μαστιχόδενδρον, «σκῖνος».

σχοῖνος, ὁ καὶ ἡ, βουῖρον.

ταί, ἄττ. *αί*.

ταλαρίσκος ὑποκορ. τοῦ **τάλαρος** κάλαθος.

τάλαρος 8, 70 τυροβόλι.

τάματα, τὰ ἄματα, τὰ ἡματα, *αί* ἡμέραι.

ταμών, ἄττ. *τεμών*, διαμοιράσας· ἐν 9, 27 ὁ συλλαβῶν τὸν στρόμβον εἶχε καὶ τέσσαρας συντρόφους.

τάπητες κλινοσκεπάσματα.

τάτρακτυλλίδες, *ταί* ἀτρακτυλλίδες, *αί* ἀτρ. (ὁ ἰδὲ).

ταυτᾶ ἄττ. *ταύτη*, ἔτσι.

τείνομαι 21, 48 *τείνω*.

τεκών : ἐξ ὧ (ἄττ. *οῦ*) ἐν ἀθανάτοις ὁ **τεκών** 15, 47 ἀφ' ὅτου ὁ πατήρ σου (Πτολεμαῖος Α' ὁ Σωτήρ) ἀποθανὼν (τῷ 283 π. Χ.) ἔλαβε θέσιν μεταξὺ τῶν ἀθανάτων (ἀπεθεώθη).

τέρψομ' (αι) 28, 6 ὑποτακτ. ἄορ.

τεῦ, ἄττ. *σοῦ*.

τηνεὶ ἐκεῖ.

τῆνος, **τήνα**, **τῆνο**, ἐκεῖνος, *η*, *ο*.

τι ἐν 8, 39 ἐνν. τὸ ποίμνιόν του ἢ μέρος αὐτοῦ.

τίματος αἰολ., ἄττ. *τιμητός*, πολύτιμος.

τίν, ἄττ. *σοί*.

τίω *τιμῶ*.

τόθεν : ἐκ **τόθεν** 9, 6 ἀπὸ τὴν θέσιν σου.

τοι 15, 46 *σοι*, ποιητ. *αἷτ*.

τοκάς ἡ ἄρτι τεκοῦσα.

τὸ πλέον 8, 17 ὡς βραβεῖον. *τί* τὸ πλέον ἐξεῖ ; *τί* ἠὰ καρδίῃ ;

τουτόθε (ν) και **τουτῶθεν** ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' αὐτοῦ.

τραφερός εὐτραφής.

Τρινακρία ἢ **Σικελία**· τῆς Τρ. μυελός (τὸ ἀγλαίσμα, ἢ λαμπροτάτη πόλις) ἦσαν αἱ Συρακοῦσαι, ἢ πατρίς τοῦ Θεοκρίτου καί, ὡς λέγει ὁ ἴδιος (28, 18), τῆς ἡλακότης, τὴν ὅποιαν πρόκειται νὰ προσφέρει ὁ ποιητὴς εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Νικίου.

τρискаιδεκάπαχυσ δεκατριῶν πήχων.

τρυφερόν 21, 18 ἀπαλά.

τρωγοίσας αἰολ., ἀττ. τρωγούσας.

τρώγοντι, ἀττ. τρώγουσι.

τρώμα τραῦμα· 21, 50 βλ. ὑπομιμνάσκω.

τὺ ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ. τοῦ ἐν. τῆς προσωπ. ἀντων. τοῦ β' προσ. (πρβλ. λατ. tu)· ἐν 8, 7 τὸ τὺ ἀντικ. τοῦ νικασεῖν.

τυῖδε αἰολ., ἐκεῖ, ἐκεῖσ.

τυλόω (τύλος, κάλος, ῥόζος) κάμνω τι τυλώδες, σκληρύνω.

τύμμα κτύπημα.

τῶμῶ, τῶ ἐμῶ, τοῦ ἐμοῦ.

τῶπος, τὸ ἔπος.

τῶστία, τὰ ὀστία, τὰ ὀστᾶ.

ὕδάτινος αἰολ., μαλακός καὶ διαφανής.

Ἵγκάριος ἀπὸ τὰ Ἵγκαρα, πολίτην τῆς Σικελίας (νῦν Carini).

ὕμάρτη αἰολ., ἀττ. ὀμάρτει, συνόδευε.

ὕμμες, ὕμμιν αἰολ., ἀττ. ὕμεῖς, ὕμῖν.

ὕπνω 15, 125, ἀττ. ὕπνου· με τὸν ὕπνον παρέβαλλον, ὅπως βλέπομεν καὶ εἰς ἄλλα ποιήματα τῆς ἐλληνιστικῆς ἐποχῆς, τὰ πολὺ μαλακὰ καὶ ἀπαλὰ πράγματα.

ὕποκρίνομαι ἀπαντῶ.

ὕπομιμνάσκω, ἀττ. ὕπομιμνήσκω· ὕπομιμνάσκω τῶ τρώματος 21, 50 ὑπενθυμίζω (εἰς τὸν ἰχθύν) τὸ τραῦμά του· ὁ ἰχθύς, ἀφοῦ ἔσυρε τὸ νῆμα τῆς ὀρμῆς πρὸς τὸ βάθος, ἔμενε ἀκίνητος· ὁ ἄλιεὺς τότε ἐνωξε, ἔσυρε δηλ. πρὸς στιγμὴν τὸ καλαμίδι, ἀλλ' ἀμέσως ἔπειτα, διὰ νὰ μὴ κοπῆ τὸ νῆμα, ἐχάλαξε, ἐχαράλωσε, καὶ ἀφοῦ ἀντελήφθη ὅτι ὁ ἰχθύς δὲν προσεπάθει πλέον νὰ φύγη, ἔτεινε τὸν κάλαμον, ἔσυρεν ὀριστικῶς.

ὕποφήτας Μουσάων ποιητῆς.

ὕφήμι βάζω τὸ μικρὸν ζῶον νὰ θηλάσῃ.

ύφορβός χοιροβοσκός.

φαγός, ή, άττ. *φηγός*, είδος δρυός και ή βάλανος αύτής, ήτις ήτο έδώδιμος.

φαίνω έν 9, 28 διαδίδω, δημοσιεύω.

φάλαρος ό έχων λευκόν έν τῷ μετώπῳ· έν 8, 27 ό φ. κύων τοῦ αἰπόλου (ᾧ δοτ. προσωπ.) ύλακτεῖ ιστάμενος πλησίον τῶν αἰγῶν (ποτι ταῖς έρρίφοις).

φαντί, άττ. *φασί· φασεῖς*, άττ. *φήσεις*.

φειδομαι : τᾶς γαστρος έφειδόμεθα 21, 41 δέν έφορτώναμεν τὸ στομάχι μας.

φθονερός : *φθονερόν κακόν* 15, 10 φθ. τέρας (εἶναι ό Δίνων, ό σύζυγος τῆς Πραξινόης).

φιλάοιδος ξένος (28, 23) τοῦ Νικίου και τῆς συζύγου του εἶναι ό Θεόκριτος· εἶναι δέ φιλάοιδος ώς ποιητής.

φιλέριθος φίλος τῶν *έρθλων*, τῶν έργατίδων, κυρίως τῶν έριουργουσῶν και δῆ (28, 1) τῶν νηθουσῶν.

Φιλοίτιος ό έν τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστός βοσκός.

φίλος πόνος 21, 20 « ή έγνοια τῆς δουλειᾶς ».

Φιλώνδας Κροτωνιάτης τις κύριος άγέλης βοῶν· ή γεν. -α δωρ., -ου άττ.

φλίβομαι θλίβομαι.

φορέοισι αἰολ., άττ. *φοροῦσι*.

φορμός, ό, ψάθα.

Φρυγία ύπηρέτρια τῆς Πραξινόης.

φύη εύκτ. άορ. τοῦ *φύομαι*· *μη φύη* 15, 94 νά μη δώση ό Θεός νά παρουσιασθῆ· δια τὸ ἔλον χωρίον βλ. *Μελιτώδης*.

φῦκος φύκι και (ώς έν 15, 16) τὸ έξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενον κοκκινάδι, « φκιασίδι ».

φυλάσσομαι προσέχω· έν 15, 71 ή Πραξινόη παρακαλεῖ τὸν ξένον νά προσέξη, δια νά μη σχισθῆ τὸ άμπέχονόν της άκόμη περισσότερο.

φύλλα έν 9, 4 χλόη τοῦ λειμῶνος.

Φύσκος κάτοικός τις, φαίνεται, τῆς Κρότωνος· ές τὰ *Φύσκιω* εἰς τὰ λιβάδια τοῦ Φύσκου.

χά, και á, και ή.

χασμέομαι, άττ. *χασμῶμαι* ἐς ταύταν χασμεύμενος 4, 33 αὐτήν ἐνῶ παρετήρουν ἀφηρημένος.

χειμαίνοντος ἐν καιρῷ χειμῶνος.

χέρρας αἰολ., *χεῖρας*.

χέρσος, ἡ, *ξηρά, στεριά*· ἐν 16, 61 ὁ ἄνεμος ὠθεῖ πρὸς τὴν ξηρὰν τὰ κύματα ἀπὸ τὰ ἀνοικτά, ἀπὸ τὸ πέλαγος· ἡ κατὰ μετὰ γεν. σημαίνει κίνησιν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω· ἡ θάλασσα νοεῖται ὡς τι ὑπερκείμενον, ὡς τι ὑψηλότερον κείμενον ἀπὸ τὴν ξηρὰν (πρβλ. *ἀνάγομαι, κατάγομαι*).

χίμαιρα αἴζ.

χλαμυδηφόρος ὁ φέρων χλαμύδα, στρατιωτικὸν (καὶ δὴ μακεδονικὸν) μανδύαν.

χοῖ μὲν, καὶ οἱ μὲν, καὶ οὗτοι μὲν.

χόρια ἔντερα, ἐντόσθια· φαγητὸν παρασκευαζόμενον ἐξ ὑμένων τῶν ἐντοσθίων πληρουμένων διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος.

χρῆμα : τί τὸ *χρῆμα* 21, 25 τί συμβαίνει ;

χρήσσω, χηῖζω, θέλω.

χρησμός : *χρησμός θεσπίξασα* 15, 63 ἀκατανόητα πράγματα εἰποῦσα.

χρηστός : *χρηστῶ κοικτίρμονος ἀνδρὸς* 15, 75 τί εὐγενικὸς καὶ πονετικὸς ἄνθρωπος ! *χρηστὰ ἐνύπνια* 21, 29 ὥραϊα ὄνειρα.

χρόνος : *χρόνον ταὶ νύκτες ἔχοντι* 21, 25 αἱ νύκτες χρονίζουσιν, ἀργοῦν νὰ περάσουν.

χρυσὸν ἐν 21, 57 : ἐκ τούτου τὸ τῶ στόματος.

χῶμός καὶ ὁ ἐμός.

χῶνῆρ καὶ ὁ ἀνῆρ.

χώρα : *ἔβαν ἐς χώραν* 15, 57 ἐπῆγαν εἰς τὴν θέσιν ποῦ ἔπρεπε.

ψε (= σφε) προσωπ. ἀντων. γ' προσ. αἰτ. πληθ.

ψεύδεσιν 21, 64 βλ. ἴσος.

ψυχὰ ψυχῆ. *ψυχᾶ δοῦναι* 16, 24 νὰ δώσης (τι) εἰς τὸν ἑαυτὸν σου πρὸς ψυχαγωγίαν· *ἐκ ψυχᾶς* 8, 35 προθύμως.

ῶ, άττ. οῦ, ἀναφ. ἀντων. ἐξ ῶ 15, 47 βλ. *τεκῶν*.

ῶδε ἐδῶ (4, 12-4, 51-15, 33 καὶ ἄλλ.).

ῶθεῦνθ', ὠθεῦνται, άττ. ὠθοῦνται.

ῶμες, άττ. ὶμεν.

ῶν, άττ. οὖν.

ῶν ἴδες (= ἄ εἶδες, ἔλξις), ῶν (= τούτων, γεν. διαιρ.) εἴπαις κα (δύνασαι νά εἴπης, δηλ. θά ἔχῃς νά διηγῆσαι) ἰδοῖσά τυ (ἀφοῦ εἶδες) τῷ μὴ ἰδόντι 15, 25· ὁ νοῦς : καλόν εἶναι νά βλέπῃ κανεῖς πολλά, διὰ νά ἔχῃ νά διηγῆται εἰς τοὺς ἄλλους.

ῶξ αἰολ., ὁ ἔξ.

ῶρα φροντίς· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ῶραν χείματος ἢ νωθός καρύων 9, 20 σύνταξις ἀνώμαλος προελθοῦσα ἐκ συμφυρμού δύο συντάξεων : α') ἔχω δέ τοι ῶραν χ. οὐ μᾶλλον ἢ ν. κ. καὶ β') ἔχω δέ τοι ῶραν χ. οὐδ' ὅσον ν. κ. ὁ νοῦς : ὅσον ἐνδιαφέρεται ὁ φαφούτης διὰ τὰ καρύδια (καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται, διότι δὲν δύναται νά τὰ φάγῃ), ἄλλο τόσον ἐνδιαφέρομαι καὶ ἐγὼ διὰ τὸν χεῖμῶνα.

ῶρα : ἐν ῶρα 21, 40 ἐνωρίς.

ῶραι 15, 103 προσωποποιήσις τῶν ῶρῶν τοῦ ἔτους· εἶναι μαλακαὶ πόδας καὶ βάρδισαι (βραδύταται) ὡς διαδεχόμεναι ἀλλήλας ἀνεπαισθήτως καὶ βραδέως.

ῶρεα, άττ. ὄρη· ῶρεος, άττ. ὄρους· ῶρεα μακρὰ ὄρη ὑψηλά.

ῶριος ὁ γινόμενος εἰς τὴν ῶραν του· ῶρια καρποὶ τῆς ἐποχῆς.

ῶρνες οἱ ἄρνες.

ῶς : ὡς κακόν 4, 13 πόσον κακόν· ὡς χρόνῳ 15, 1 ἔπειτα ἀπὸ πόσον καιρὸν (ἔρχεσαι) ! « σὰν τὰ χιόνια ».

ῶτερος ὁ ἔτερος.

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελ.
1. Εισαγωγή	5
2. Κείμενον	11
α') Νομίς : Βάττος και Κορύδων	13
β') Συρακόσσαι ή 'Αδωνιάζουσαι	16
γ') 'Ηλακάτη	23
δ') Βουκολιασταί : Δάφνις και Μενάλκας	24
ε') Βουκολιασταί : Δάφνις και Μενάλκας	28
ς') 'Αλιεῖς	30
ζ') Λῆναι ή Βάκχαι	33
η') Χάριτες ή 'Ιέρων	35
3. 'Ερμηνευτικά σημειώσεις	37

$$\frac{\alpha \cdot \theta}{2}$$

$$v^2 = \alpha^2 - \frac{\alpha^2}{4}$$

$$v^2 = \frac{3\alpha^2}{4}$$

$$v = \frac{\alpha\sqrt{3}}{2}$$

$$3\alpha^2\sqrt{3}$$

$$3\alpha^2\sqrt{3}$$

$$\frac{\alpha^2\sqrt{3}}{2}$$

$$\frac{\frac{\alpha^2\sqrt{3}}{2}}{2}$$

$$\frac{\alpha^2\sqrt{3}}{2}$$

Τὰ ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου φέρουν τὸ κάτωθι βιβλιοσήμον, εἰς ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος αὐτῶν.

Ἐντίτυπον στερούμενον τοῦ βιβλιοσήμου τούτου θεωρεῖται κλεψίτυπον. Ὁ διαθέτων, πωλῶν ἢ χρησιμοποιοῦν αὐτὸ διώκεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ Νόμου 1129 τῆς 15/21 Μαρτίου 1946 (Ἐφ. Κυβ. 1946, Α 108).

024000019981

ΕΚΔΟΣΙΣ ΣΤ', 1957 (IV) — ΑΝΤΙΤΥΠΑ 20.000

Ἐκτύπωσις — Βιβλιοδεσία Ν. ΑΛΙΚΙΩΤΗΣ & ΥΙΟΙ — Κηφισοῦ 33

400